

27e jaargang • nummer 141 • april 2012

SOBAT

WOMI

INGE DE BRUIJN SPORTFONDSENBAD

Kom naar onze accommodatie voor:

Recreatiefzwemmen
Banenzwemmen
Trimzwemmen
Aquafit
Jip's Baby-en Peuterzwemmen
Jip's Stoomcursus A-diploma

Meer Bewegen voor Ouderen
Jip's Zwangerschapswemmen
Therapeutisch zwemmen
AquaJoggen
Jip's Turbocursus A-diploma
Jip's Zwem-ABC Compleet cursus

Kijk op onze website voor informatie of u kunt contact opnemen met onze recepti-
niste.

Hamburg 200, 2993 LG Barendrecht
Tel: (0180) 615 220
info@ingedebruijnsportfondsenbad.nl
www.ingedebruijnsportfondsenbad.nl

SPORTFONDSENBAD
INGE DE BRUIJN

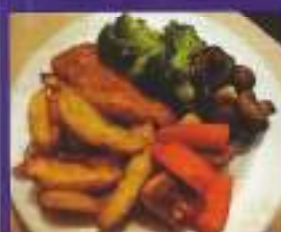
altijd een belevenis!

Alle ECHOS Homes zijn Veteranen-ontmoetingscentra !

De ECHOS Homes zijn unieke ontmoetingscentra met een gezellige huiskamer, multifunctionele vergader- en ontspanningsfaciliteiten en een prima keuken.

De menselijke maat en het persoonlijk contact zijn de pijlers waarop elk ECHOS Home is gebouwd. Het zijn met recht 'welzijnsvoorzieningen' waar alle veteranenorganisaties met hun activiteiten welkom zijn.

- ECHOS Homes kunnen zowel kleine als grote groepen tot ca. 150 personen accommoderen.
- Bel even met onderstaande contactpersonen om uw specifieke wensen te bespreken.
- ECHOS Homes hebben de Defensie-status 'militaire accommodatie'. Dit betekent dat wij alle activiteiten en evenementen die door Defensie worden gesubsidieerd direct voor u kunnen declareren!

ECHOS Home 'de Schakel'

Louvenumseweg 68, 3852 AS Ermelo

gastvrouw: Marieke Potappel
tel. 0341 - 552 830

ECHOS Home 'de Landing'

Deelenseweg 28, 6816 T5 Schaarsbergen

gastheer: Usbrand Terlouw
tel. 026 - 44 30 487

ECHOS Home 'de Verbinding'

Wolweg 140-A, 3776 LS Stroe

gastvrouw: Susan Redegeld
tel. 0577 - 461 309

ECHOS Home 'het Anker'

Toepad 110, 3063 NJ Rotterdam

gastheer: Ronnie Reumer
tel. 010 - 242 9910

ECHOS Home 'de Duif'

Binnenhaven 76-77, 1781 BL Den Helder

gastheer: Dinant Bultman
tel. 0223 - 612 178

ECHOS Home 'de Vrijheid'

Eindhovenesdijk 33, 5688 GN Oirschot

gastheer: John Sleyster
tel. 040 - 290 4515

ECHOS Home 'het Bakken'

Johannes Postweg 5, 7973 JB Darp (Havelte)

gastheer: Han Mennink
tel. 0521 - 341 297

ECHOS Home 'Baan Zulu'

Otterloseweg 12, 6732 BS Harskamp

gastheer: Ad Mulwijk
tel. 0318 - 453 060

HOME BASE
SUPPORT

Voor algemene informatie kunt u contact opnemen met Cor Louwerse
Ch.Louwerse@home-basesupport.net

Home-Base Support
Frankenlaan 38
7312 TD Apeldoorn

www.home-basesupport.net

SOBAT

Officieel orgaan van VOMI-NL Vereniging van organisaties, waarvan de leden veteranen, oud-verzetsmensen, oud-militairen, verwanten en sympathisanten kunnen vertegenwoordigen. Verschijnt 6 keer per jaar.

Bestuur

Voorzitter

L. Noordzij
E de Hoogstraat 6
6181 DH Elstoo
Tel. 046-4360607
E-mail:
linoordzij@hotmail.com

Vice-voorzitter/ Secretaris

K.J. Orsel
Van Hobokenhaven 63
2993 HH Barendrecht
Tel. 0180-611612
E-mail:
klaasorsel@live.nl

1e Penningmeester

A. Lujendijk
Voordijk 475
2993 BE Barendrecht
Tel. 0180-618423
E-mail:
tam.lujendijk@gmx.net
Banknummer:
1804.20.143
4585.91.300
IBAN rekeningnummer:
4239398
t.n.v. "VOMI-Nederland"
Barendrecht

2e penningmeester

Vz./secr. Soc. Comm.

Vacant
Wil P.J. Paëst
Stellingenweg 104
8475 EJ Nijeholtpade
Tel. 0561-688772
Mobiel: 06-15100579
E-mail:
vomi-soccomm@igmail.nl

Vice-vz./Budgethouder

Th.H.A. Rump
Albatrosstraat 14
2352 EG Leiderdorp
Tel: 071-5416956
E-mail:
Theorump@gmail.com

Functionaris/PK/W

A.M. Mol
De Weezeboom 9
8332 JT Steenwijk
Tel. 0521-512065
E-mail:
a.rmmol@orange.nl

Ereleden

R. Grit; J.N. Blom;
G. de Jong; E. Pereboom;
F.J.F. Smoorenburg.

Leden van

Verdienste

G. Determan; G. Strijker;
G.C. Meesewe; T.J.J.
Gastria; J. Plat; N.M.
Bakker; M. Vis; A.M. v.d.
Vis - Bloem; W.G.L. Topée;
J. Francken; P.J.G.M. te
Wakker; J. Oldenbeuving;
D. Marrens; J. Kloet;
E.L.N. Looyen

Doelstellingen

De vereniging heeft ten doel:

- Het behartigen van de ideële, materiële en immateriële belangen van haar leden.
- Het behartigen van de belangen van de nagelaten betrekkingen van hen, die als gevolg van directe militaire dienstverrichtingen om het leven kwamen of ten gevolge daarvan invalide werden.
- Het ijveren voor het blijvend eren en herdenken van hen die gevallen zijn tijdens militaire dienstverrichtingen alsmede van hen die tijdens, door of tengevolge van krijgsgevangenschap, ziekte of ongevallen in of door de militaire dienst zijn overleden.
- Het bevorderen van het saamhorigheidsgevoel bij en de kameradschap tussen de leden van haar lid-verenigingen.
- Het bevorderen van contacten met gelijkgestemde nationale en internationale organisaties.

Beginselen

De vereniging tracht gestelde doelen te verwezenlijken, los van elke partijpolitieke richting, levensovertuiging of religie. De vereniging staat open voor samenwerking met verenigingen, die zich op overeenkomstig terrein als de VOMI-NL bewegen en aamervante doelstellingen nastreven.

Raad van Advies

Voorzitter: H.F. Coopmans, Brigade-generaal der Jagers bd

Leden

Dr. B. Bouman, Brigade-generaal der Artillerie bd
C.W.M. Breed, Commandeur van Administratie bd
Dr. W.A. Broesder, Kolonel der Koninklijke Marechaussee
C.A.M. van Eijl, Kolonel der Jagers
J.H. de Kleyn, Luitenant-generaal der Infanterie bd

Ledenadministratie

G.M. Nattekaas-Determan
Amstelpad 17
3181 EA Rozenburg
e-mail: vomida@gmail.com

Correspondentie:

1. Opgave nieuwe leden, adreswijzigingen, bericht van overlijden e.d. richten aan de secretaris van de vereniging waartoe men behoort. Zie secretariaatsadressen onder "VERENIGINGSNIEUWS".
2. Zaken VOMI betreffend richten aan de secretaris van het Bestuur.

De redactie behoudt zich het recht voor ingezonden artikelen in te korten en/of veranderingen aan te brengen of, zonder opgave van reden, niet te plaatsen.

De redactie kan niet aansprakelijk gesteld worden voor de inhoud van de geplaatste artikelen. De artikelen geplaatst in dit blad behoeven niet noodzakelijk de afdelwijze van het bestuur weer te geven.

Overname van artikelen is toegestaan mits met bronvermelding.

Redactiecommissie

Voorzitter/redactiehoofd: Th.H.A. Rump (zie onder bestuur)
Secretaris/redacteur: E. Pöck
De Buitpost 94
5345 JW Oss
Mobiel: 06-54974053
E-mail: rhus@cs4all.nl
Foto/overzichtsredacteur: A.M. Mol (zie onder bestuur)
Administratie: K.J. Orsel (zie onder bestuur)

Voorplaat: Voorjaar 2012

Drak: De Swart & V, Den Haag

Sluitingsdatum inzenden kopij:

Nr. 142 27-04-2012

Website VOMI-NL: www.vomi-nederland.nl

Nieuws van de Bestuurstafel

Inhoud

Van doctorandus naar doctor	5
Belevissen van een mortierist van 5-5 RI (Twentse Bataljon)	6
Slag in de Javazee 'verankerd in geschiedenis'	7
Mijn oorlogsjaren 1940-1950 (deel 5)	8
Een barre tocht naar de top van de berg de "Tjiremai"	10
Mijn avontuur in het Netherlands Detachment United Nations (deel 5)	12
Mijn diensttijd van 30 juni 1947-30 juni 1950	14
Ode aan Plerlus	15
Strafkamp Ommen	16
De Hel van Batoeradja (deel 2)	17
Naar Nederlands Nieuw-Guinea	18
Sterren boven ons (deel 7)	20
Monument Tarakan	22
GEZOCHT: Verhalen van en over veteranen	26

- Conform afspraak zijn aan alle lidverenigingen de stukken voor de digitale vergadering van secretarissen, penningmeesters, ledenadministrateurs en Sociale Commissie/Fonds Sociale Zorg (digitaal) verzonden. Het bestuur hoopt dat deze wijze van digitaal vergaderen een succes zal worden en dat we dit -na een evaluatie- in de toekomst kunnen voortzetten.
- Bij de ontvangst van deze uitgave van "SOBAT" zijn er al weer een aantal algemene ledenvergaderingen van onze lidverenigingen geweest. Het bestuur van VOMI Nederland is bij een aantal vergaderingen vertegenwoordigd geweest en zal bij de vergaderingen die nog volgen -voor zover mogelijk- ook met een afgevaardigde aanwezig zijn.
- Evenals voorgaande jaren zal VOMI Nederland op 5 mei a.s. weer aan het Bevrijdingsdefilé te Wageningen deelnemen met een detachement o.l.v. de heer M. van Aalten.
- Graag willen wij ook aandacht vragen voor advertenties in ons periodiek "SOBAT". Onze vaste adverteerder (BTR International) is helaas failliet verklaard en dat betekent een grote aderlating v.w.b. onze advertentie-inkomsten. Het bestuur van VOMI Nederland doet een dringend beroep op u om op zoek te gaan naar potentiële adverteerders voor ons blad. Informatie over de kosten van de advertenties is te verkrijgen bij de secretaris van VOMI Nederland.
- De heer Theo Maas (secretaris van de vereniging VOMI Limburg) is zeer onlangs ook benoemd tot voorzitter van VOMI Limburg. Wij wensen Theo Maas veel sterkte en succes bij het uitvoeren van deze bestuurlijke functies.

K.J. Orsel
Secretaris

Van de Voorzitter

De afgelopen periode kenmerkte zich door afwisselend vreugde en verdriet. Er waren in korte tijd nogal wat uitvaarten van sobats op mijn agenda, van Overflakke tot in mijn eigen dorp Elsloo (Lb). Dat zijn de dagen van bezinning op de eindigheid van ons leven. Gelukkig waren er ook veel aangename activiteiten die het leven kleur geven. In februari is een zestal veteranen van missies door de jaren heen uitgenodigd in Doorn bij het Veteraneninstituut om daar minister-president Rutte te ontmoeten en hem te informeren over veteranenzaken. Ger de Jong (VOMI Zuid-Holland) heeft namens de Indië-veteranen uitstekend verwoord wat er onder hen leeft. Ik was daar trotse getuige van omdat ik over het Veteranen Platform mocht vertellen.

De voorbereidingen voor Wageningen zijn in volle gang. Ik heb al diverse vergaderingen bijgewoond en ik hoop op 5 mei als paradecommandant een groot en waardig detachement van Indiëgangsters aan de autoriteiten te mogen melden.

Op 3 maart was ik op Bronbeek aanwezig bij de opening van de expositie "1942, de val van Indië". De moeite waard, dus als u in de buurt van Arnhem bent ...! De komende weken zijn er nog meer evenementen waar ik nu al naar uitkijk: jubilea van VOMI Zeeland en VOMI Priesland en de kennismaking met de nieuwe ambassadrice van Indonesië in Nederland. Als u dit leest, zijn die inmiddels geweest, maar in het volgende nummer bericht ik u mijn ervaringen.

Uw voorzitter, L. Noordzij

Een gelukkig mens
heeft ervaren dat het
geluk uit
zoveel delen bestaat,
dat er altijd wel een
deeltje tekort is,
maar dit vergeet hij
om te genieten
van wat hij heeft.

Phil Bosmans

Van doctorandus naar doctor

Op 12 december 2011 is kolonel Wendy Broesder (lid van de Raad van Advies van VOMI Nederland) gepromoveerd tot doctor in de psychologie aan de Katholieke Universiteit Leuven op haar proefschrift: *Soldiers wielding Swords and Ploughshares: the significance of military role identity*. In haar proefschrift beantwoordt zij onder meer de vragen, kunnen militairen wapens gebruiken, een vijand bestrijden en gelijktijdig de bevolking helpen en wederopbouwwerk uitvoeren? Hoe verhouden zich deze twee ogenschijnlijk tegenstrijdige rollen? De militairen van vandaag moeten flexibel zijn en niet slechts warrior of peacekeeper. Maar kunnen ze dat? Kunnen ze zonder problemen wisselen tussen beide rollen? Ongeveer 500 Nederlandse militairen van de International Security Assistance Force werkten mee aan het onderzoek en vulden zowel tijdens hun voorbereiding op de uitzending naar Afghanistan als tijdens hun uitzending vragenlijsten in.

De resultaten laten zien dat militairen niet enkel warriors zijn, die daarnaast nog wat "andere dingen" doen. Tot nu toe werd er vaak van uitgegaan dat militairen zich hoofdzakelijk met de warrior-rol identificeren. Uit het onderzoek van Wendy Broesder blijkt dat militairen zich tegelijkertijd met de rol van warrior en die van peacekeeper identificeren. Daardoor kan een gevechtssoldaat net zo goed wederopbouw werk doen als de PRT'er en kan de PRT'er zo nodig geweld gebruiken, want hij is ook een warrior. (PRT staat voor: *Provinciaal Reconstructie Team. Het zijn eenheden die uitgezonden worden om reconstructie -peacekeeping- werk te doen*). De mate waarin militairen zich met de beide rollen identificeren verschilt en is o.a. afhankelijk van opleiding en training. Verder blijkt dat vooral bij gevechtssoldaten die minder gevechtsacties hoeven uit te voeren dan zij hadden verwacht, rolspanning optreedt. Die rolspanning beïnvloedt o.a. het moreel negatief. Uiteindelijk kan hierdoor de inzetbaarheid van de eenheid in het geding komen. Het is dus van cruciaal belang om niet alleen opleiding en training af te stemmen op de realiteit van een uitzending maar om ook tijdens een uitzending het evenwicht te bewa-

ren tussen verwachtingen en werkelijkheid. Met dit onderzoek is voor het eerst rolspanning als zodanig geïdentificeerd. Juist daardoor kan het worden bestreden en kunnen mogelijk latere problemen worden voorkomen.

Het onderzoek is van belang voor Defensie omdat het de mogelijkheid biedt voorbereiding en uitvoering van missies optimaal op elkaar af

te stemmen. De bij het onderzoek ontwikkelde vragenlijst kan worden gebruikt om de uitkomst van een opleiding te evalueren.

Voor commandanten in het uitzendgebied is die vragenlijst een nuttig instrument om de *mindset* van hun eenheid te peilen.

Momenteel werkt Wendy Broesder aan een deelstudie over hoe verschillende nationaliteiten beide rollen "waarderen".

Zeeuwse Veteranendag 2012

Zaterdag 16 juni 2012 wordt in Middelburg door de Stichting Zeeuwse Veteranendag (SZVD) weer de Zeeuwse Veteranendag georganiseerd. Iedereen, ook van buiten Zeeland, is van harte welkom.

Zij die hieraan willen deelnemen gelieve zich op te geven bij de secretaris van de SZVD. Ook graag opgeven of u mee wilt lopen in het defilé (ca. 20 minuten).

Partners zijn ook van harte welkom.

Secretaris Thijs Koops
Tel: 0118-460807 / 06-50872045
E-mail: szvd@zeelandnet.nl

Belevenissen van een mortierist van 5-5 RI (Twentse Bataljon)

Wij werden als 20-jarige dienstplichtigen, met meerderheid van stemmen in de Tweede Kamer, uitgezonden naar Ned-Oost Indië voor "Orde en Vrede".

De politiek voelde zich verantwoordelijk om na drie eeuwen koloniale bewind de zelfstandigheid aan het in chaos verkerende Ned-Oost Indië ordelijk over te dragen, zoals was uitgesproken door Koningin Wilhelmina in haar 7 december-rede van 1942 te Londen.

5-5-RI was een streekbataljon waarvan het merendeel van de militairen afkomstig was uit Overijssel en de Achterhoek.

Vanuit Rotterdam vertrokken we in 1947 met de Zuiderkruis naar Ned-Oost Indië. Na een maand debarkeerden we in Semarang. Na een korte rimboe-training werden we op de voorposten ingezet en daar was het dag en nacht patrouille lopen van twaalf uur of langer. Vooral overdag als de zon loodrecht boven je stond, was het bloed heet. Desondanks konden we voor de bevolking nog wel iets betekenen, we hielpen daar waar het mogelijk was. De waardering hiervoor toonde ze door ons uit te nodigen voor een slamatan of een besnijdenisfeest. Ondertussen ging de dienst met de daarbij komende schermutselingen gewoon door. Dat leidde er toe dat we de Sultanaten Solo en Djokja binnentrokken.

Ons bataljon kreeg opdracht de verblind met de bij Djokja gelande para's tot stand te brengen en deze klus klaarden we in een snelle actie. Met een sectie zware mitrailleurs en mortieren moesten we de konvoolen beschermen om de om Djokja heen liggende voorposten te kunnen bevoorraden en om er voor te zorgen dat de gewonden snel in het hospitaal kwamen en om de gesneuvelden af te kunnen voeren (een droeve plicht). De voorposten en de uitgerukte patrouilles hadden het met de aanvallen dag en nacht zwaar te verduren. Ondanks het feit dat de wegen ondermijnd waren en we vanuit hinderlagen aangevallen werden, mocht een konvooi nooit onverrichter zake terugkeren.

Op 22 mei (Eerste Pinksterdag) liep een konvooi op weg naar het Duizendgebergte in een door kapitein Suprato van de TNI geleide hinderlaag. De open pantserwagen (met daarin kapitein Roerink en acht

manschappen) reed op één of meer trekbonnen. In het daarop volgende vuurgevecht en nadat de infanterie de kampong had bestormd en vijand had verdreven, ontwaarden we een niet te beschrijven inferno. De chauffeur van de mortiercarrier was ook dodelijk getroffen. Momenteel zou zo'n voorval dagen lang het nieuws beheersen. Uit de archieven van de dagbladen bleek mij dat er geen of heel summier aandacht aan was besteed.

Journalisten zag je bij ons niet. Voor het moreel ging onze brigadecommandant, kolonel Van Langen, een dag later zelf mee. Hij wandelde met zijn karabijn op de fatale plaats honderden meters alleen vooruit. Hoewel de kolonel ook zijn waardering kon laten blijken, hebben wij ook mee gemaakt dat hij ter plaatse iemand degradeerde en sterren en strepen verwijderde.

Nu zorgde de niet na te vertellen soldatenhumor er altijd wel voor dat ook onder de meest moeilijke omstandigheden het moreel hoog bleef. Onder internationale druk werd Nederland gedwongen om Djokja over te dragen aan de republiek.

Onze opperbevelhebber, generaal Spoor, kwam vóór de overdracht voor de laatste inspectie. Hij wist maar al te goed dat we een zware tijd achter de rug hadden en besepte met ons dat dit alles voor niets was geweest. Hij bedankte ons voor onze grote inzet en sprak de legendarische woorden: "Mannen, ondanks alles zien jullie eruit alsof jullie nog wel veertien dagen mee kunnen". Onder het oog van de wereldpers verlieten wij gedisciplineerd Djokja. De laatste persoon waar we mee spraken, was een onderwijzer. Volgens hem hadden ze de Nederlanders nog jaren nodig en de geschiedenis heeft hem hierin gelijk gegeven.

We werden weer ingezet in de aangrenzende gebieden Klaten en Solo en er vielen weer gewonden en gesneuvelden te betreuren. Onder politieke druk en boycot van bijna de hele wereld werd er een akkoord met de Republiek Indonesië gesloten. Onze bataljonscommandant (majoor Vaessens, een op en top militair) nam afscheid. Daarbij merkte hij op: "Gebleken is, dat jullie goede soldaten zijn".

Met ms Nelly kwamen we op 1 mei 1950 aan in Rotterdam. Vanwege demonstranten met borden, waar geen complimenten voor ons opstonden, mochten we de haven niet in. Op 2 mei meerden we af met op de kade juichende familie en vrienden.

Na enige weken verlof werd er gezegd: "En nu weer aan het werk, jullie hebben al een paar jaar vakantie gehad". Voor velen was hun oude baan vervallen of men had de school niet af kunnen maken. Zoals vele Indiëveteranen werden ook wij in Hengelo tewerkgesteld bij een grote metaalfabriek. In tegenstelling tot ons kregen de uit de gevangenis komende SS'ers een door de overheid betaalde opleiding. Mijn studie aan de avondhandelsschool heb ik zelf betaald. Met een aanbevelingsbrief van Prins Bernhard heb ik een eigen bedrijf opgestart. Begrip voor ons Indiëveteranen was er niet, laat staan waardering. Doordat er met je dienstvrienden in die tropen jaren een hechte band was ontstaan, kon je te allen tijde op hen terugvallen. Tijdens een vakantie in 1989 in Djokja kregen we een uitnodiging van de directeur van het pas geopende museum om het als eerste veteranen te bezoeken. De directeur, een kolonel en een oud-tegenstander van ons, had nadien op de KMA te Breda gestudeerd. Het was een vriendelijke man en hij stond erop om ons persoonlijk rond te leiden. Je zag

veel terug van de geschiedenis van ons bataljon uit de jaren 1948 en 1949, eveneens van het bataljon Stoottroepen dat in dezelfde periode bij Djokja was gelegerd.

Staannde voor een indrukwekkende marmeren muur met daarop de namen van hun gesneuvelden, sprak hij: "Zo hebben jullie je Ereveld en zijn ze samen een deel van de geschiedenis geworden".

Een deel van de intellectuele republieken was toentertijd voor een vreedzame overdracht.

De door de Japanners opgeleide en bewapende pemoeda's hadden echter een andere mening en die was: "Vrijheid krijg je niet, die bevecht je". Van ons bataljon van ruim zestien honderd man raakten er meer dan hon-

derd gewond. Zevendertig hebben er het leven gelaten, waaronder drie officieren en daarvan mag gezegd worden dat ze in de strijd voorop gingen.

De ouders hebben tot hun verdriet nooit de kans gekregen het graf van hun zoon te bezoeken. Anders dan toen krijgen de gesneuvelden in Afghanistan wel hun verdiende eer en aandacht. Wij kregen een trap na en dit wordt nog steeds met pijn en verbittering zo ervaren.

Wij waren dienstplichtigen die voor 1 gulden per dag in een jarenlange ongewilde guerrilla-oorlog onze plicht deden. In een strijd zonder scrupules, duizenden kilometers van huis met nauwelijks of geen contact met het thuisfront. Velen vonden op

een afgelegen post een eenzame dood.

Bij de jaarlijkse herdenking op 15 augustus in het Blijdensteinpark te Enschede gaan de gedachten van Indiëveteranen uit naar Indonesië, naar de lange rijen witte kruisen met daarop duizenden namen en leeftijden 20-21-22-23 jaar. En met hen is de waarheid en werkelijkheid over de laatste episode van drie eeuwen Ned-Oost Indië het graf in gegaan.

Jan van Dijk
Kuipersdijk 20-24
Quatre Mains
7512 CH Enschede
5-5 RI (mortierpeloton)
Tijgerbrigade

Slag in de Javazee 'verankerd in geschiedenis'

De nagedachtenis aan de Slag in de Javazee wordt blijvend verankerd in de hedendaagse marine. Het toekomstige Joint Support Schip krijgt de naam Karel Doorman. Het wordt daarmee het vierde schip van de Koninklijke Marine dat deze naam zal dragen.

Dat maakte Commandant Zeestrijdkrachten (vice-admiraal M. Borsboom) bekend tijdens de herdenking van de Slag in de Javazee, die 27 februari jl. precies 70 jaar geleden plaats had. Zijn Koninklijke Hoogheid Prins Willem-Alexander woonde in de Kloosterkerk in Den Haag de plechtigheid bij. Ook de minister van Defensie (de heer J.S.J. Hillen) en de Commandant der Strijdkrachten (generaal P.J.M. van Uhm) behoorden tot de genodigden.

Bij de slag in de Javazee probeerde een geallieerd eskader onder commando van de Nederlandse schout-bij-nacht Karel W.F.M. Doorman vergeefs een Japanse invasievloot te stoppen die op weg was naar Java, het hoofdeiland van Nederlands-Indië. Een ruim zeven uren durend gevecht eindigde kort voor middernacht met de dramatische torpedering van de kruisers Hr. Ms. Java en Hr. Ms. De Ruyter. Meer dan 900

Nederlandse marinemensen lieten het leven. Deze strijd ter zee wist de invasie maar met één dag te vertragen. De bemanningsleden die het treffen overleefden, ondergingen 3,5 jaar ontberingen in Japanse krijgsgevangenkampen. Eén van die overlevenden van de Slag en een achterkleinzoon van schout-bij-nacht Doorman legden een krans in de kerk. Ook de zoon van schout-bij-nacht Doorman was bij de herdenking aanwezig. De Marinierskapel der Koninklijke Marine en de Tamboers en Pijpers van het Korps Mariniers verzorgden de muziek.

Nieuwe Inspecteur- Generaal der Krijgsmacht

De huidige plaatsvervangend Commandant Zeestrijdkrachten, generaal-majoor der Mariniers T. van Ede, wordt in november 2012 -onder gelijktijdige bevordering tot luitenant-generaal- de nieuwe Inspecteur-Generaal der Krijgsmacht (tevens Inspecteur der Veteranen). Van Ede volgt in deze functie luitenant-generaal A.C. Oostendorp op, die met functioneel leeftijdsontslag gaat.

Mijn oorlogsjaren 1940-1950 (deel 5)

Van sobat Henk Maas uit Roermond ontving de redactie met veel genoegen het verzoek om zijn memoires onder de titel "Mijn oorlogsjaren 1940-1950" te publiceren in ons periodiek "SOBAT". Deze memoires beslaan een tweetal perioden: De periode 1940-1945 in Roermond en de periode Nederlands Oost-Indië van 22-11-1946 tot en met 19-02-1950.

In een groot aantal afleveringen zal de redactie de lezers van "SOBAT" kennis laten maken met deze zeer waardevolle herinneringen en ervaringsverhalen van Henk Maas.

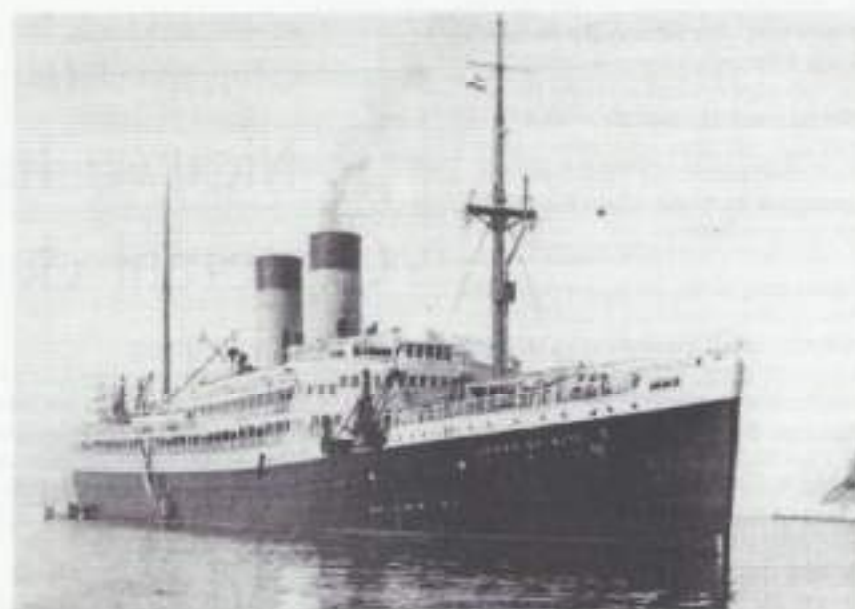
Ook was bekend dat wij binnenkort zouden worden opgeroepen om onze dienstplicht te vervullen. Menig werkgever was dus huijverig om ons in dienst te nemen. Intussen ging ik naar de avondschoon om alvast een middenstandsdiploma te halen. Na enkele maanden kwam de oproep van het Ministerie van Oorlog met de mededeling dat ik me moest melden voor de militaire dienst. De lichte 1925, de eerste dienstplichtigen van na de oorlog! Dat was een flinke domper, de zoveelste ik moest me melden op 8 mei 1946 te Maastricht in de Tapijnkazerne. Weg toekomst, bedankt Den Haag! Waarom juist wij die niet of nauwelijks hersteld waren van de vele doorstane ellende van de voorbije oorlog? Een enorme immorele blunder!

Mijn dienstitijd in voormalig Nederlands Oost-Indië van 22 november 1946 tot 19 februari 1950

Op 8 mei 1946 stonden we met een groep van ongeveer 50 man uit Limburg en Oost Noord-Brabant op het station in Maastricht met gemengde gevoelens te wachten op wat komen ging. Wij waren de eerste dienstplichtigen van na de oorlog. De lichte van 1925. De meeste jongens werden van hun werkplek op de fabriek of kantoor gehaald om hun dienstplicht voor onbepaalde tijd te vervullen. In onze jeugd hadden we ons niet of nauwelijks kunnen ontwikkelen onder de Duitse bezetting. Velen hadden moeten onderduiken,

of een half jaar in de harde disciplinaire arbeidsdienst moeten dienen, of moesten werken in Duitsland. Toch kwam er in mei 1945 weer iets terug van onze vrijheid en er gloorde nieuw licht op de toekomst! Dit gold voor de gehele Nederlandse bevolking. Maar deze vrijheid van ons, geboren in 1925, was -naar later zou blijken- maar van korte duur. Er stond ons wel een hele zware taak te wachten, die ruim vier jaar zou duren! Eenmaal binnen de kazernepoort kregen we te maken met in Engeland opgeleide vrijwilligers en het beroepskader van Nederlandse militairen. Vanaf dat moment stonden we onder de krijgstuicht. We moesten zelf onze strozakken vullen en kregen enkele dekens. Ons tenue was een mengeling van Engelse en Canadese uniformen. Deze maakten we passend door onderling te ruilen. De soldij bedroeg 50 cent per dag. Na de zogenaamde eerste of te wel "primary" training van zes weken kregen we er 25 cent bij en mochten we de stad in. De Stokstraat, toen een louché straat met veel dames van lichte zede, was voor ons taboe! Het werden ruim vijf maanden van drillen, de beruchte hindernisbaan, oefenen op de St. Pietersberg, kaartlezen in 't Oeuldal, schieten op de schietbaan op de hei bij Amby (soms met scherp), duurmarsen met volle uitrusting en verder alles wat een militair behoorde te kennen en te weten. Het eten of wat daarvoor door moest gaan, was verre van smakelijk. In Nijmegen leerden we met ons peloton met het PAC

(Pantser Antitank Geschut) omgaan, een spoedcursus van zes weken. Misschien zouden we in Indië wel eens met tanks te maken kunnen krijgen. Een toch wel leerzame tijd. Eindelijk mochten we naar huis voor ons eerste verlof. Een ongekende weelde. Aan de kazernepoort stond in vol ornaat de gevreesde bataljons sergeant-majoor. Hij monsterte ons alsof we een besmettelijke ziekte hadden. Wij kwamen gelukkig door deze inspectie. Andere pechvogels moesten terug omdat een knoop niet was vastgemaakt. In goederenwagens met houten banken ging het huiswaarts. Militairen mochten niet in personenwagens vanwege plaatsgebrek. Er reden namelijk nog maar weinig treinen. Thuis werd de broek geperst en de koppel 'gekopperpoetst'. Het was een blij weerzien. Ely had zich mooi gemaakt. We waren de koning te rijk, maar dan zonder veel poen. Mijn moeder had lekker gekookt want in de kazerne was het "naadje pe". Het weekend vloog om. Na enkele maanden was er het aanhoudende gerucht dat we waarschijnlijk uitgezonden zouden worden naar Nederlands Oost-Indië, om "orde en veiligheid" te brengen zoals de legerleiding het zo fraai formuleerde. De trainingen werden intensiever en we kregen zelfs man tegen man schijngevechten met de bajonet op het geweer. Daarna ging het snel en weldra kwam het definitieve bericht dat we op 22 november 1946 zouden vertrekken van Amsterdam naar Nederlands Oost-Indië. We kregen nog veertien

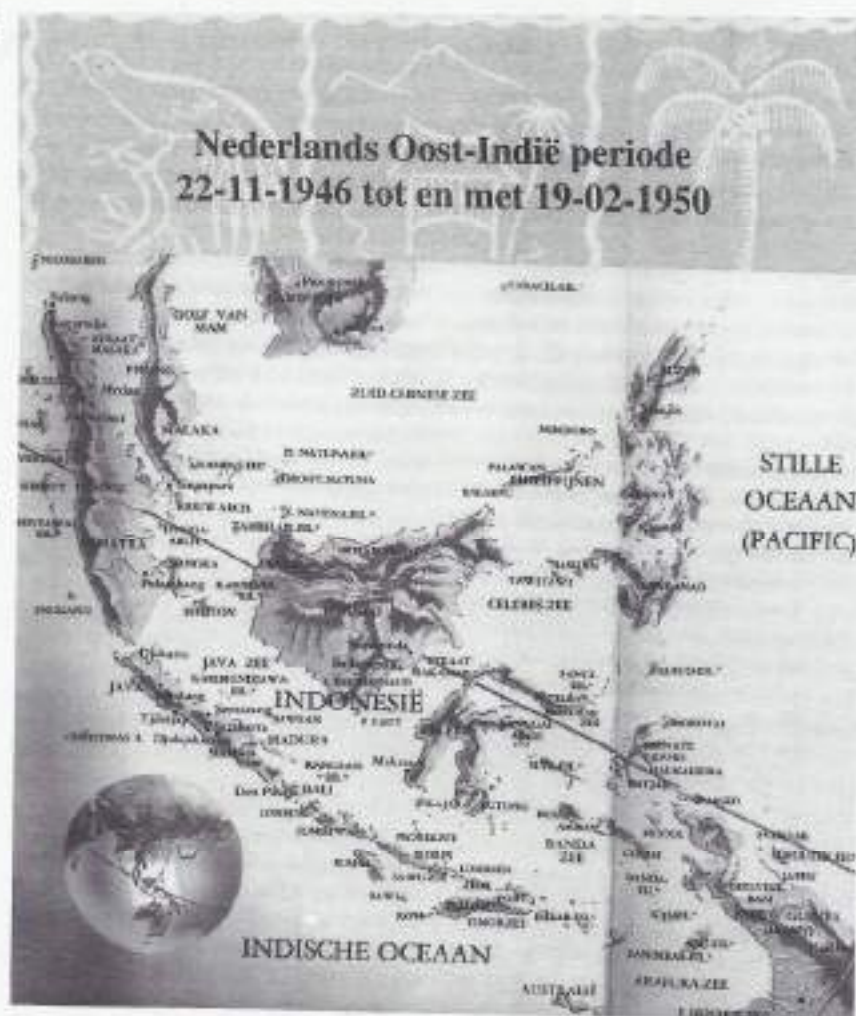

dagen inschepingsverlof om afscheid te nemen van familieleden, vrienden en kennissen.

Toen kwam het afscheid van mijn ouders, Mies, Huub en uiteraard Elly, en natuurlijk ook de ouders en familieleden van Elly. Dat was wel moeilijk en menig traantje werd gelaten. Antoon was toen al naar Amsterdam; hij was bij de KLM aangenomen. Huub ging naar het Bisschoppelijk College en Mies was thuis de nijvere hulp en toeverlaat. Mijn moeder gaf me nog een zelfgebakken rozijnenbrood en een tas vol boterhammen mee. Van Elly kreeg ik een foto met lieve woordjes, wat lekkers en natuurlijk goede raad mee. De hele familie deed me uitgeleide. Een emotioneel afscheid. Van mijn moeder moest ik de hartelijke groeten overbrengen aan tante zuster Augustine en tante zuster Hubertha die in Batavia en in Malang woonden. Zij maakten deel uit van de Zusters Ursulinen van de Romeinse Unie. Zij waren in het onderwijs werkzaam. Enfin, er werd weer menig traantje gelaten en daarna ging het terug naar Maastricht. Die nacht kwam er bijna niets van slapen en in alle vroegte om 06.00 uur vertrok de trein naar Amsterdam. De Maastrichtse burgerij deed ons hierbij uitgeleide. Overal zwaaiende mensen en op de stations was het een drukte van familieleden en de afscheidsceremonies waren lang en hevig; mijn ouders, Mies, Huub en Elly stonden bij de overweg in Leeuwen te zwaaien en te roepen. Er werden nog snel brieven uit de trein gegooid. Ook stond er op elk station gewapende militaire politie om eventuele ordeverstoringen van vooral de Communistische Partij van Nederland te voorkomen. Zij was immers fel tegenstander van de eventuele militaire acties in Indië. Maar uiteindelijk bereikten we toch de haven van Amsterdam. Met marsmuziek en na enkele toespraken van de Minister van Oorlog, generaals, enige Tweede Kamerleden en nadat we nog enkele pakjes sigaretten hadden gekregen, gingen we aan boord van ss Johan de Witt.

Weldra klonk het bevel "trossen los", de sirenes loeiden en daar voeren we weg van de kade, nagezwaaid door vele familieleden. De sleepboten brachten ons via het Noordzee Kanaal tot de sluisen van IJmuiden waar we bleven overnachten.

's Morgens om 06.00 uur stonden er nog mensen om ons voor het laatst uit te zwaaien. We voeren de pier uit, er stond een stevige gure wind

en het schip deinde hevig. Weldra zagen we in de verte de Nederlandse kust met de duinen verdwijnen, een weemoedig gevoel. Even later was er alleen nog water en lucht. Tot ziens Nederland! Tegen 17.00 uur was het etenstijd. Ik stond met mijn messtin in de rij te wachten en keek naar de golven; het schip deinde behoorlijk. Binnen in de eetzaal hing een benauwde etenslucht. Toen ik met mijn prakje naar de tafel liep, werd ik plotseling misselijk en holde via het dek naar de reling en moest overgeven. Zeeziek, dat zou zo blijven tot in de haven van Port Said. Wij sliepen beneden in hangmatten nog net boven de zeespiegel, maar gelukkig zorgden de patrijspoorten nog voor enige frisse lucht. De was hingen we aan een touw buiten boord door de patrijspoort. Menige was verdween in zee. Er was een zekere handigheid voor nodig om heelhuids in de hangmat te krulpen. De volgende morgen was er weer datzelfde misselijke gevoel. Ik had geen trek in eten maar ik moest het toch proberen, doch steeds moest ik weer snel naar de reling om de vissen te voeren. Ik mocht niet te veel drinken zei een matroos, alleen droog scheepsbesluit en zoveel mogelijk het midden van het schip opzoeken. In de

middag passeerden we de krijtrotsen van de Engelse kust, een mooi gezicht. We voeren via Het Kanaal en de Golf van Biskaje -hier werd de klok 1 uur en 18 minuten achteruit gezet- de Atlantische Oceaan op. De boot deinde nu van links naar rechts, een vreemde gewaarwording. Alles werd vastgebonden en in de etruimten moesten we de borden vasthouden tijdens de maaltijd. Na deze "draaijerige" dag ging het iets beter. Het was prachtig weer en via de Straat van Gibraltar voeren we de Middellandse Zee op. Het weer bleef nu stabiel en het was 24 graden. Na enkele dagen kregen we onze zogenaamde tropenkleding. Ook hier weer ruilen om zoveel mogelijk passende broeken en jasjes te bemachtigen, plus het tropenpetje. Plots klonk het bericht dat er mijnen getraceerd waren. Uit voorzorg was er iedere dag een sloepenrol en werden er zwemvesten uitgedeeld. Het schip voer dicht langs de Afrikaanse kust. Het was behoorlijk warm en het eiland Malta was goed te zien. Een schitterend gezicht die mooie witte huizen en een grote moskee boven op een berg. De zee was rustig en diep blauw. Ik voelde me nu een stuk beter en het eten smaakte goed. Een hele opluchting!

Een barre tocht naar de top van de berg de "Tjiremai"

Tijdens ons verblijf in de eerste maanden van 1948 in Madjalengka op West-Java kwam er een melding dat er zich rond de top van de eerder genoemde berg een gewapende groep van de Hlisboellah zou bevinden.

Onze compagniescommandant, majoor Prins, besloot tot een meerdaagse patrouille naar dat gebied om dit bericht bevestigd te krijgen. Als commandant van het 2de peloton nam ik een aantal mannen van mijn peloton mee en ook de aan mijn peloton toegevoegde tolk, de chinees Tan Tjong Toan. Hij werd gemakshalve "Jan" genoemd. Ook de hond "Vlekkie" ging mee. Tan had een verslag gemaakt van deze tocht, dat indertijd werd geplaatst in ons bataljonsblad "In het vizier".

Een trip naar de top van de Goenoeng "Tjiremai", de hoogste berg van West-Java
Jan de Chinees is één van die figuren waarvan ons bataljon er meerderen telt. Hij is tolk bij het peloton van luitenant De Jong van de derde compagnie. Als zodanig is hij geen uitzonderingsgeval, maar hij wordt het wel wanneer we hem eens nader bekijken. Hij is reeds 51 jaar, maar bezit een spirit die hem alle patrouilles van het peloton mee doet lopen. Het verhaal vertelt dat zijn rijke vader (die een rijstpellerij bezat) hem een grote

som geld gaf en zoonlief toestond een reis om de wereld te maken. Hij bereikte inderdaad Europa, maar in Italië dwong zijn verkwistende levenswandel hem zijn tocht te staken, maar toen had hij echt niets meer. Als varensgezel kwam hij uiteindelijk weer in het ouderlijk huis terug. Of zijn vader het overige geld eveneens aan wereldreizen is kwijtgeraakt, is niet bekend, maar wel dat de familie zo arm als Job is geworden. Toch is het verwonderlijk hoe deze in onze ogen oude baas Tan Tjong Toan nog een keurig stukje in elkaar timmert over een tocht naar de top van de "Tjiremai". We laten hem nu aan het woord:

Het was woensdag de 25ste februari 1948 toen we startten vanuit Madjalengka. Om 7 uur in de morgen stapten de majoor, een luitenant plus 15 soldaten en ik, tolk bij het 3de peloton van de 3de compagnie, in een fiifteen hundred weight en reden richting Madja, een dorpje (kampong) aan de voet van de bovengenoemde berg. Even voorbij Madja stopten we en gingen te voet verder. Het weer was mooi, de natuur was schoon en ook de zon scheen prachtig, alleen het was een beetje koud.

Wij liepen over een weggetje langs de sawah's, af en toe een beetje smal, maar toch goed begaanbaar. Ook de

hond van de luit liep mee; het pad werd steller en plotseling kwamen we voor een klein riviertje waar geen brug was.

Tan Tjong Toan

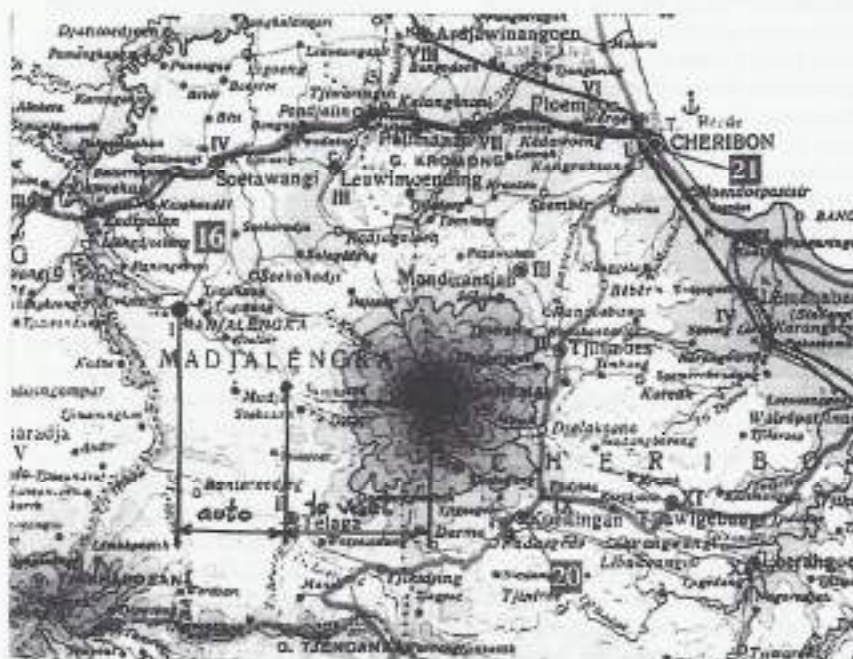
Gelukkig was het water niet diep en wij waadden er door heen. Na twee maal rusten kwamen we eindelijk in de kampong Argalingga aan, de plaats van onze bestemming, waar een theefabriek stond en ook een zwembad. Het was ongeveer 12 uur in de middag, maar toch was het klimaat lekker fris. Wij konden echter in deze kampong niet kamperen omdat er geen goede huizen waren en dus liepen we verder, vergezeld van een koewoe (kamponghoofd,) naar de dichtstbijzijnde kampong, Apoel genaamd. In deze kampong aangekomen werd dadelijk brood met comed beaf gegeten en we besloten niet verder te gaan.

We kampeerden in twee kamponghuizen; de elgenaars waren vriendelijk en behulpzaam in alles. De soldaten waren direct druk bezig met het halen van balé-balé's (houten rustbanken), omdat ze anders op de vloer moesten slapen.

Enfin, de nacht verliep rustig; ondanks het bijten van de vele wandluizen, sliepen de officieren en de soldaten lekker door tot zes uur 's morgens.

Om iets over zevenen werd de tocht voortgezet door de beide officieren plus acht soldaten, ik en Vlekkie, de hond.

Er werden een gids en vijf koelies meegenomen voor het eventueel kappen van struiken en bomen als de weg niet goed begaanbaar mocht zijn. Na een half uur lopen was het direct klimmen en werd het steiler; ondanks het vele rusten werd de tocht steeds zwaarder. Op een gegeven moment wilde de hond niet verder en niettegenstaande het roepen en fluiten van de officieren liep hij terug naar de kampong Apoel. Na twee uur lopen kwamen we bij een grote boom, waarvan de wortels boven de grond staken; hier

Een kaart van het gebied van de tocht

werd halt gehouden. Volgens de gids moest eerst geofferd worden aan de berggod, "Sanghiang Rangkah" genaamd, omdat er anders ongelukken zouden gebeuren als we verder gingen.

De gids brandde wat droge rijksthalmen en wat wierook en prevelde onverstaanbare woorden. Wij waren nu zowat halverwege de top van de berg. De weg of eigenlijk het pad (vol van dorre bladeren) werd steeds steiler en moeilijker en oppassen was nu de boodschap langs die smalle paadjes, want uitglijden betekende in een zeer diep ravijn vallen. Na nog een uur lopen werd gerust en ieder kreeg een half noodrantsoen om de honger te stillen. Oh! Wat was dat lekker, waarom, omdat we vanmorgen voordat we weggingen enkel beschuitpap gegeten hadden.

Na gegeten te hebben, liepen we verder stapvoets in colonne en nu was het steeds stijgen en ik was de laatste man van de groene troep.

Het spreekwoord zegt: "De laatste loodjes wegen het zwaarst", maar eindelijk na veel zweten en zuchten kwamen we boven op de top, de z.g. krater van de berg.

Alles was kaal boven, ook in de krater groeide bijna niets, alleen de stank van vleemulzen drong tot ons door. Na nog een heel noodrantsoen gegeten te hebben, ving we de terugtocht aan. In het begin ging het gemakkelijk, dalende, almaar dalen, tot we plotseling regen kregen en toen werd de tocht moeilijker, omdat het pad hartstikke glad werd. Het was geen pad meer, alles was modder en nog eens modder, het leek meer op een glijbaan. Ik weet niet hoeveel soldaten toen uitgegleden zijn, maar ikzelf ben meer dan 20 keer onderuit gegaan. Dat kon ook niet anders want ik ben 51 jaar. Ik had het in mijn knieën, oh,oh, wat een pijn en vermoeiend, ik kon haast niet meer lopen, zo erg was het.

Een regen dat we gehad hebben, het

was niet te beschrijven zo hard was die regenbui.

Enfin, eindelijk na horten en stoten kwamen we tegen zeven uur s'avonds in onze geliefkoosde woningen in Apoel weer aan. Iedereen was doodmoe, dat was natuurlijk te begrijpen en na de nasi goreng verorberd te hebben, gingen we direct slapen.

De volgende dag 7 uur reveille, 8 uur vertrokken via de kampongs Tedja, Soekasa Tegaltjowet naar Madja, te voet.

Tegen 11 uur waren we weer in Madja, slaptten toen in de drietonner en reden naar Madjalengka terug. Het was een mooie tocht geweest, ruim 3000 meter boven de zeespiegel, vol van natuurschoon en om nooit te vergeten.

Jan de Chinees
(zonder legernummer)

Persbericht

Nieuw-Guinea, vijftig jaar later

Zevende druk "De zomer van 1962"

Dit jaar is het vijftig jaar geleden dat Nederland door de Verenigde Staten gedwongen werd het laatste rijksoedeel in de Oost, Nederlands Nieuw-Guinea, op te geven. De Amerikanen kozen in 1962 uiteindelijk vóór Indonesië en tegen Nederland, tegen een uiterst loyale bondgenoot. Een voor de Papoea's fatale vergissing, zoals zou blijken.

Er zullen dit jaar tal van herdenkingen zijn en zullen kranten en tijdschriften, radio en tv de gebeurtenissen in Nieuw-Guinea van een halve eeuw geleden met de kennis van nu gaan beschrijven en belichten, van en met de Slag in de Vlakke Hoek, het steekspel van de onderhandelingen in Washington, de evacuatie van vrouwen en kinderen tot en met de felle gevechten in de jungle rond Kalmiana, gevechten die voortduurden tot ruim ná de gesloten wapenstilstand.

Reden voor Uitgeverij U2pi om de bestseller van Andreas Schelthout, "De zomer van 1962", opnieuw uit te geven, maar aangevuld met vele foto's en uitgebreid met niet eerder vertelde verhalen en feiten.

Met veel onderkoelde humor en een scherp gevoel voor detail beschrijft

Schelthout in zijn boek de aanloop, de reis naar en de gebeurtenissen in Nieuw-Guinea en creëerde daarmee een indringend, onthutsend tijdsbeeld. Want zo werden de Papoea's in de steek gelaten.

"De zomer van 1962", 7e druk, ISBN 978-90-8759-244-8.

Uitgeverij U2pi Voorburg, 16,50 euro, met een opmerkelijke inleiding van drs. Hans Hillen, Minister van Defensie.

Kapitein Van Vliet, commandant Vliegveld Utarom bij Kalmiana, samen met zijn officieren in gesprek met de Indonesische luitenant Heru Sisnodo (de parachutistencommandant die de Nederlandse gevechtspatrouilles ondanks fanatieke jacht niet te pakken konden krijgen).

Mijn avontuur in het Nederlands Detachement United Nations (deel 5)

-Korea 1953-

Ik heb het verhaal wel eens gehoord dat er patrouilles waren die achter op de helm een witte stip plakten om elkaar beter te kunnen volgen. Bij mij was dat niet het geval want die witte stip is tenslotte voor een Chinees in een hinderlaag ook een mooi doel om op te mikken.

Toen de B-cie in onze oude stellingen zat, merkte men pas hoe zwaar wij het te verduren hadden gehad. Door inkomend granaatvuur hadden ze binnen de kortste keren ook enkele gewonden. Maar ook het gebied waar wij nu lagen, werd regelmatig onder vuur genomen.

Er ging ook een gerucht dat de B-cie aan het oefenen was om een aanval uit te voeren. Nadien is er ook een flinke groep bij Nudca het voorterrein ingegaan en dat gebeurde bij daglicht hetgeen beslist niet normaal was. Er was ook een flinke activiteit van uitgaand granaat- en storingsvuur. Later is die groep weer teruggekomen zonder in actie te zijn geweest. Wat de reden ervan was? Mij niet bekend.

Onderstaand verhaal heb ik van anderen. Ik weet niet of het helemaal klopt en kan daar ook niet voor instaan. Eind maart was er waarschijnlijk weer een aanval op komst. De B-cie en ook de A-cie, maar vooral ook de voorpost Nudca werden zwaar onder vuur genomen. Alleen op Nudca vielen binnen een kwartier meer dan honderd granaten en in het gebied van de B-cie vielen meer dan 1500 granaten. Ook wij kregen het zwaar te verduren, onze stelling lag aan één kant langs een bevoorradingsweg en ook aan de zgn. tankweg naar het

voorterrein. Beiden worden ook flink onder vuur genomen om te voorkomen dat er versterkingen worden aangevoerd.

Juist op dat punt had ik die avond de wacht en moest ik regelmatig op mijn bek vanwege de "inkomers". Het voorterrein was volledig verlicht, er hingen tientallen parachutes met lichtgranaten in de lucht en het gesis en gefluit van overvliegend granaatvuur (tussendoor afgewisseld door hevige explosies) vergeet je nooit meer.

Als de Chinezen uiteindelijk aanvalen, krijgen ze eerst te maken met een hinderlaagpatrouille van ons en worden dusdanig onder vuur genomen dat ze uitwijken naar de vallei die ligt tussen ons en de B-cie. Hier krijgen ze een lading artillerievuur over zich heen en lijden daarbij dus-

danige verliezen dat de aanval wordt afgebroken. Ze gaan terug maar na de zaak gereorganiseerd te hebben, gaan ze opnieuw tot de aanval over. Hoe de Chinezen aanvallen is een verhaal apart. Op verlies van mensenlevens wordt niet gelet. Onder trompetgeschal komen ze met rijen aanstormen, wordt de eerste rij neergemaaid dan neemt de volgende rij de wapens over en zo gaat het maar door. Ze houden echt pas op als de verliezen dusdanig zijn dat ze het beoogde doel niet kunnen bereiken. Nu ook weer, maar door het aantal lichtgranaten is de aanval in het voorterrein goed te onderscheiden en wordt beschoten met mortier- en tankgranaten, artillerie en granaatwerpers.

De Chinezen worden stuk voor stuk neergemaaid en onze mitrailleurlopen moesten vervangen worden omdat ze te heet werden. Dit speelde zich voornamelijk af voor Nudca en na enige tijd blazen de Chinezen ook deze aanval weer af.

Aan onze kant een paar gesneuvelden en een handjevol gewonden. Aan Chinese kant is dit voor ons niet te controleren want ze slepen alles mee terug. Maar aan de uitrusting te zien die wel was achtergebleven, waren het er heel veel.

Eén ding vonden wij die in de "line" lagen altijd wel prachtig; als er een aanval werd uitgevoerd op onze stellingen en er moest versterking komen, dan kwamen de lui met de mooie baantjes aan de beurt. Koks, admi-

nistratief personeel en al die andere mannen met stafbaanjes moesten dan opdraven en de "line" in. Verder over onze koks geen kwaad woord want wat die met de beperkte middelen nog in onze messstins wisten te krijgen, dat is niet te geloven. De meeste koks waren dan ook goede handelaars en deden zaken met aanpalende bataljons om etenswaren te ruilen.

Na een aanval hadden we weer volop werk om alle aangerichte schade te herstellen: denk hierbij aan de loopgraven, de gevechtsposten, de prikkeldraadversperringen etc. Ook moest er weer munitie worden opgevoerd om de voorraad aan te vullen. Op 31 maart ontdekte een Amerikaanse patrouille dat er weer een groot aantal Chinezen op weg was naar onze stellingen. Massaal

afgegeven artillerievuur, aangevuld met ondersteuningsvuur van de opgestelde tanks en de Ost-die deed de Chinezen besluiten om weer terug te keren naar eigen stellingen. Begin april werden we uit de lijn genomen en konden we even recupereren, maar dat is weer een ander verhaal dat nog volgt.

Elie van Schilt

Afscheid van Leunis van Alphen (85)

Met familie, vrienden en bekenden gaf een groot aantal vertegenwoordigers van militaire verenigingen en organisaties van hun aanwezigheid blijk bij de laatste gang die met Leunis van Alphen op 30 januari jl. in Nieuwe-Tonghe werd gemaakt. Onder hen generaal-majoor bd Leen Noordzij, voorzitter van VOMI-Nederland en het Veteranen Platform, luitenant-kolonel bd Henk Molenkamp, Algemeen Voorzitter van de Bond van Wapenbroeders en reserve majoor bd Ron Roos van het Korps Nationale Reserve.

Leunis was door zijn ziekte al geruime tijd minder in de verenigingsgelederen aanwezig. Dat "niet meer kunnen" ging hem zeer ter harte, want vele jaren stond hij op de bres voor het welslagen van bijeenkomsten bij ieder krijgsmachtdeel. Zijn naam en adres golden in vele advertenties als ankerplaatsen voor reünies van alle rang en stand. Het waren overigens niet alleen de reünies die hem ter harte gingen. Leunis mocht zich ook gaarne inlaten met werkzaamheden op allerlei bestuursniveaus in de organisaties waar hij dienstbaar aan was. Daar was hij niet altijd de gemakkelijkste gesprekspartner maar wel zodanig gewaardeerd dat hem enkele jaren geleden het Lidmaatschap in de Orde van Oranje-Nassau werd toegekend. Bij de Bond van Wapenbroeders had Van Alphen een plaats als Ereld in het daarvoor bestemde colofon verworven.

Als voorbeeld voor zijn drijvende kracht gold zijn positie als voorzitter van de jaarlijks in Amersfoort bijeenkomende zogeheten Engeland-Schotland OVW-ers. Daar moest zijn functie door de Afdelingsvoorzitter (Amersfoort), Niek van der Heiden, en Algemeen Secretaris Cees van Vliet aan de zijde van bestuurslid Luuk de Jong worden overgenomen.

25 januari jl. overleed Leunis van Alphen in het verzorgingshuis De Goede Ree te Sommelsdijk. 30 januari is hij onder belangstelling van familie, vrienden én een groot aantal militaire (NATRES)collega's o.l.v. Otto Methorst in Nieuwe-Tonghe ten grave gedragen.

Ds. C. Oorschot emeritus predikant in de Hersteld Hervormde Kerk hield in Ons Dorpshuis, voorafgaande aan de ter aarde bestelling, een indruk-

wekkende overdenking. Ouderling J. Doorn van de Hersteld Hervormde Kerk in de Gemeente Nieuwe-Tonghe sprak daar na afloop een slotwoord.

Onze deelneming gaat naar kinderen en kleinkinderen en de verdere familie- en vriendenkring van de overledene.

Leunis van Alphen, Hij Ruste In Vrede.

JaruA

Indië-veteranen website 7Decemberdivisie.nl

"7 December" Divisie, 'Wij werden geroepen Nederlands-Indië 1946-1950'

Hierbij wil ik de aandacht vestigen op de 7 Decemberdivisie website die is samengesteld door André Blankenstijn. André is een zoon van de Indië-veteraan Adrianus Blankenstijn van de "7 December" Divisie.

Als ode aan zijn vader en zijn belangstelling voor de "7 December" Divisie heeft hij een zeer uitgebreide website over deze divisie samengesteld.

Zijn correcte en betrouwbare benadering is -mede door samenwerking met het Ministerie van Defensie- een fenomeen onder de websites over deze divisie.

Op de website kun je reportages vinden van de jaarlijkse herdenkingen.

De samenstelling/organisatie van de "7 December" Divisie.

De met name genoemde gesneuvelden en overleden militairen.

Oproepen geplaatst door veteranen en familieleden.

Gastenboek en vele foto's.

Het is te vinden op: <http://www.7decemberdivisie.nl/>

Wim Balijon, dpi soldaat/chauffeur 4-1 AAT

Mijn dienstitijd van 30 juni 1947-30 juni 1950 (deel 7 en slot)

Met deel 7 en slot van deze reeks artikelen komt een einde aan de Interessante verslaglegging van de heer M.P. de Boer uit Schildwoolde. Zijn leerzame activiteiten en opgedane ervaringen vormden een waardevolle aanwinst voor ons periodiek "SOBAT". Waarvoor veel dank!

Redactie

Thuis weer aan het werk

De eerste maanden daarna kon ik aan het werk bij oom Sytse Hilverda in Laskwerd. Mool dicht bij Bets. Daar heb ik veel geleerd van het boerenbedrijf, ook hoe het niet moest. Een voorbeeld: We waren met de zichtmachine aan het zichten geweest en moesten de schoven toen aan hok zetten. De beide arbeiders, oom Sytse en ik waren daar aan het werk. Oom Sytse liep zo hard dat ik moeite had hem bij te houden want elk moest zijn eigen kant doen. Toen we teruglepen kwam een arbeider bij mij lopen en zei: "hij gaat zo naar huis en dan zien we hem weken niet weer". Ik heb het daar prima gehad. Tante Jantje was een schat en verzorgde mij goed.

4 februari 1951 ben ik als volontair naar boer Adolf Heeres gegaan in Oosternieland. Ik kon heel goed met hem opschieten. Een man van weinig woorden maar veel goede daden.

In het voorjaar moest ik kunstmest zaaien met de hand. Ik kon dat met zowel de linker- alsook de rechterhand. De arbeider kon dat slechts met één hand. Het gevolg was dat er op het vlasland strepen kwamen waar ik de schuld van kreeg. Maar toen we er langs liepen, kon ik laten zien dat het niet mijn kant was maar de kant van de arbeider.

Om het weekend moest ik melken en kon dan niet naar Bets toe in Schildwoolde. Maar meerdere keren gebeurde het dat Heeres zaterdagmorgen zei: "ga maar naar 'wicht' toe. Ik zal wel melken". Ze hadden geen auto en als ze weg wilden dan moest ik naar Uithuizermeeden om een auto te halen en ik was dan hun chauffeur. Als we dan 's avonds laat weer terug kwamen, moest ik de auto nog terugbrengen en op de fiets weer terug.

In de herfst waren er in Zeerijp demonstraties met bietenrooiers. Daar ging Heeres met zijn buurman naar toe. Ik mocht ook mee en we liepen naar de weg toe waar de buurman ons met de jeep kwam ophalen. Hij zei: "moet die jongen ook mee?" "Natuurlijk", zei Heeres, "hij moet de mechanisatie leren, want ik hoef dat niet zo nodig meer". Een paar weken later riep dezelfde buurman om hulp bij het uit de sloot trekken van een schaap. Toen vroeg ik de buurman: "moet ik ook helpen?" Hij keek me aan en zei toen: "als het kan graag". Later zei Heeres: "wat had je hem mooi te pakken".

Enkele gebeurtenissen later in de tijd

Met Tidde ging ik wel eens naar een VOMI-vergadering in Utrecht. Hij vond dat prachtig. In 1992 of 1993 zijn we samen met de trein naar de plechtige herdenking in Roermond geweest. Op de terugreis maakten we in Utrecht kennis met Ben Habbich, hij was lid van VOMI Assen. Het was niet best dat ik géén VOMI-lid was. Ben zou mij wel VOMI-lid maken en dat had hij goed onthouden, want enige dagen later kreeg ik al de formulieren toegezonden om me als lid aan te melden. Dat heb ik toen ook gedaan. Ik ben zeven jaar met Ben opgetrokken. Ben was toen Sociaal Commissaris van VOMI Assen. Zijn functie als Sociaal Commissaris hebben we toen samen enige tijd vervuld. Na het overlijden van Ben werd ik officieel in die functie tewerkgesteld.

Schildwoolde, M.P. de Boer

Ode aan Filerius

door Ed van Tuijl

Ik kreeg ze in Merauke als telegrafist altijd mee op patrouille. Vier Papoea's om de radiospullen te dragen. Eén van hen was vast, op mijn verzoek. Dat was Filerius. Al op de eerste tocht ontstond er op de een of andere manier een vriendschapsband en dat bleef zo.

Ik bombardeerde Filerius tot eerst verantwoordelijke voor de radiospullen. De anderen moesten naar 'm luisteren. Filerius pakte dat serieus op. Want o wee, als ik in de haast bij het installeren 'n andere drager wat wilde laten doen. Dan hoorde ik steevast een hels kabaal. Dan liet Filerius zijn verworven status gelden. De generator sloot hij aan en niemand anders. De draadantenne hing hij in de boom en niemand anders. Filerius wist op het laatst de instellingen voor de verschillende frequenties nog beter dan ikzelf. Als hij me corrigeerde dan was het zo. Ook als hij in de bush vóór me liep en aangaf dat ik even van het rechte pad af moest wijken, deed ik wat hij zei. Ik gehoorzaamde 'm blindelings. Gegarandeerd dat er ergens wat kroop of hing waar je beter maar vandaan kon blijven. Trouwens, pas later begon ik te begrijpen dat hij op patrouille altijd opvallend dicht in m'n buurt bleef. Filerius waakte over me.

Ik was klein en (toen nog) dun en in de ogen van Filerius blijkbaar alles behalve geschikt voor dit ruige land. Maar zijn functie als beschermengel was ook de tegenprestatie voor een maandelijkse uitbetaling in natura, in de vorm van een tinnetje sigaretten. Zo tegen de tijd dat we die dingen ontvingen, begon Filerius altijd zéér opvallend m'n kast op te ruimen. Dat werkte perfect want ik wist meteen hoe laat het was. Hij had z'n tinnetje nog niet gehad.

Regelmatig was er wel 'n moment dat we wat zaten te kletsen. In een mengelmoes van Maleis, Nederlands, gebaren en gekke bekken. Een soort Esperanto waarmee Filerius en ik bijzonder goed uit de voeten konden. Dan vroeg hij nieuwsgierig naar mijn dorp en of ik broers en zussen had. Als ik dan verhaalde over bussen en treinen, wit besneeuude

daken en boerenkool met worst, dan keek hij me ongelovig aan. Maar hij vond het prachtig en begreep alles. Filerius was niet alleen een taale sterke jongen, hij was ook hartstikke slim.

Als we op patrouille gingen wist hij heus wel dat mijn bepakking zwaar oogde maar niet zwaar woog omdat ik, en daar heb ik nou nóg wroeging over, stiekem wat eigen gewicht bij de radiospullen stopte. Ik weet nog hoe we met de Daf naar de haven werden gebracht en hoe die sergeant hulpvaardig onze bepakking aannam, zodat we van de laadbak af konden springen. Na vier zware rugzakken vertelde hij zich flinaal aan de mijne. Maar voor hij zich verder kon verbazen, had Filerius mijn bepakking al snel van 'm overgenomen.

Op 'n keer werd ik bij Filerius thuis uitgenodigd. Een beter bewijs van vriendschap was niet denkbaar. Hij woonde in een kampong vlak bij het strand. Haalde behendig een klapper uit de boom en bood me die aan. Maar niet nadat zijn zus er met een paar ferme klappen met zo'n groot mes een drinktuitje aan had gemaakt. Trots stelde hij z'n familie aan me voor. Nog zeker anderhalf uur zaten we op een omgevallen klapperboom over alledaagse dingen te praten. Maar ook over diepere zaken, dat we hier waren om hem en zijn familie te beschermen. Dan glimlachte hij, schudde wijs het hoofd en zei: "Ach, als Soekarno wérkelijk wil, dan komt hij met tien-duizend man tegelijk. Dan zou ik, als ik jou was, hier langs het strand die kant opgaan en net zo lang doorlopen tot je in het Australische deel komt". Hij wees in oostelijke richting.

Ik zei het al, Filerius was gewoon hartstikke slim.

En hij was 'n harde. Ik herinner me nog die patrouille toen hij 'n spiertje in z'n rug verrekt had of iets anders. Hij stierf van de pijn, maar gaf geen krimp. De boom inklimmen om de draadantenne vast te maken, moet een helse klus geweest zijn. Hij deed het. Tenslotte was hij de man voor de draadantenne en niemand anders.

De laatste periode was niet leuk. Filerius wist het en ik wist het. Ik en wijf allemaal zouden Merauke in

de steek laten. Maar ik sprak er niet over. Filerius ook niet. Die laatste week stond hij ineens bij m'n kast. Met 'n zakje vol varkenstanden. Die moest ik in Holland aan een draadje om m'n nek hangen, dan kon me niks gebeuren.

Met 'n groots gebaar gaf ik 'm m'n hele voorraad tinnetjes Richmond (vier stuks). "Hier voor jou, m'n laatste sigaretten. En nog bedankt voor alles!" Ik draaide me half om, want ik schoot vol. Ik had ineens dringend behoefte aan een sigaret. Maar die had ik net weggegeven. "Verdomme Filerius, ik moet effe roken. Heb jij soms 'n sigaret voor me?"

Ik zag dat hij ook tranen in zijn ogen had. Maar met gevoel voor humor gaf hij me twee tinnetjes terug en zei: "Hier m'n laatste sigaretten. En nog bedankt voor alles". We schoten in de lach. Daarna werd ik weer serieus en begon over het gerucht dat de Indonesiërs zwarte lijsten zouden hebben waarop de namen stonden van alle Papoea's die het Nederlandse leger hadden geholpen.

"Wat denk je, zou jij d'r ook op staan?", vroeg ik bezorgd.

"Misschien wel, misschien niet", antwoordde hij. "Maar maak je geen zorgen. Ik loop volgende week hier het strand op en blijf doorlopen tot aan het Australische deel".

Hij wees in oostelijke richting. Ik zei het toch al. Filerius was gewoon hartstikke slim!

Ik geloof er niet echt in; maar mocht er 'n hiernamaals zijn, dan zal ik toch goed opletten of ik Filerius nog ergens zie lopen. En als hij dan aangeeft dat ik even van het rechte pad af moet, dan doe ik dat blindelings. Gegarandeerd dat er iets ligt of hangt waar je beter maar vandaan kunt blijven.

Strafkamp Ommen

In het "Arbeitseinsatzlager "Erica" bij Ommen zaten gevangenen die door de Nederlandse rechters veroordeeld waren wegens overtreding van o.a. de distributiewetten. Gedurende 10 maanden werden honderden van hen daar zo mishandeld dat ze in de omliggende ziekenhuizen opgenomen moesten worden. Hoewel medio april 1945 een eind kwam aan de ergste mishandelingen, hadden de gevangenen het nog tot het eind van de oorlog zwaar te verduren en werd er voortdurend geschopt en geslagen. In tegenstelling tot de andere kampen in Nederland gaat de oorsprong van Kamp Ommen terug tot ver voor de oorlog. Vanaf de jaren twintig hield een theosofische groepering haar jaarlijkse bijeenkomst op het terrein.

In de zomer van 1941 kreeg het Generalkommissariat zur besonderen Verwendung zeggenschap over het landgoed. Hiermee was Ommen het enige kamp dat onder burgerbestuur viel. De leiding was in handen van Werner Schwier, die het dagelijks beheer echter overliet aan de Nederlander Karel Diepgrond. Als enige gevangenkamp in Nederland had Ommen geen militairen als bewaking; de bewakers waren werklozen die het zogeheten "Kontrollkommando" vormden. Zij behandelden de gevangenen, die zij "Knackers" noemden, zeer hardvochtig. Slaag met vuisten, knuppels en zweepen waren aan de orde van de dag. De gevangenen werden meteen na binnenkomst kaal geschoren en sliepen in hangmatten. Hoewel de voeding redelijk was, kregen de gevangenen zo weinig tijd het

op te eten, dat velen voortdurend honger leden. De meesten van de bijna drieduizend gevangenen waren zwarthandelaren en clandestiene slachters.

Tot de kampbevolking behoorden echter ook inbrekers, helers, moordenaars en plegers van zedenmisdriven. Honderden gevangenen kwamen door uitputting, honger en voortdurende mishandelingen in Overijsselse ziekenhuizen terecht. Toen enkele officieren van justitie hoorden van de wantoestanden, wisten zij in april 1945 de Duitsers te overreden de economische delinquenten elders gevangen te houden. Een maand later kwam een nieuwe groep gevangenen in het leegstaande kamp aan: 3.700 studenten die geweigerd hadden de loyaliteitsverklaring te ondertekenen. In afwachting van hun tewerkstelling in Duitsland verbleven zij acht dagen in speciaal opgezette tenten. Eveneens in mei 1945 arriveerden de eerste ontduikers van de arbeidsinzet en zogeheten contractbrekers, tewerkgestelden die niet van verlof terugkeerden. Een apart deel van het kamp was ingericht als strafkamp voor zo'n vierhonderd "a-socialen": landlopers, bedelaars en werklozen. Hoewel de mishandelingen onverminderd voortduurden, werd het regime enigszins verlicht. Gevangenen werden niet meer kaalgeschoren, mochten op zondagen familie ontvangen en konden post versturen en ontvangen. In deze periode verbleven naar schatting 2.500 à 3.000 gevangenen in Kamp Ommen.

In september 1944 kwam het

kamp onder supervisie van de Ordnungspolizei. De bewakers in het Kontrollkommando, inmiddels voorzien van het uniform en de rangen van de Duitse politie, raakten steeds intensiever betrokken bij het opsporen van ontduikers van de arbeidsinzet. Een knokploeg van zo'n vijftien bewakers hielp in de laatste maanden van het jaar met hun arrestaties en terroriseerde de wijde omgeving. In deze periode bestond de kampbevolking hoofdzakelijk uit enkele honderden gevangenen uit de omgeving van Ommen. De meesten van hen waren arbeidswelgeraar of hadden distributiewetten overtreden, maar ook waren er verdachten van verboden radiobezit en verzetsactiviteiten opgesloten. Bij het naderen van de Canadezen werd het kamp geëvacueerd. Onder bewaking liepen de driehonderd gevangenen op 5 april 1945 richting Drenthe. Degenen die onderweg nog niet waren ontsnapt, beleefden daar op 10 april hun bevrijding.

Bron: Wikipedia

De Hel van Batoeradja (deel 2)

Dit verslag over een verplaatsing in juli 1947 ontving de redactie met veel voldoening van ons lid de heer P.C. Hoekman uit Oosterhout (N-B). De heer Hoekman is als reserve officier op 24 mei 1946 naar Nederlands-Indië vertrokken en gestationeerd geweest op West-Java en Zuid-Sumatra.

Verplaatsing van Praboemoelih naar Batoeradja / juli 1947

Voor controle bij het uitvallen van de voertuigen moest ik nu achteraan gaan rijden en ik had daarbij radioverbinding met de spits van de colonne. Bij onze artillerie-colonne reed nu kapitein Wils voorop. Weer moesten we over een gevaarlijke brug en ik hoor kapitein Wils nog zeggen –het was toen al tegen schemering- "Pleter, vandaag ben ik enkele jaren ouder geworden". En ik kon dat beamen, ook ik heb mijn hart dikwijls vastgehouden. Maar ook hier kwamen we weer zonder kleerscheuren vanaf. Het viel heus niet mee om over deze bruggen, die in Nederland zelfs alleen voor gebruik door voetgangers nog afgekeurd zouden worden, kanonnen en munitievoertuigen te duwen. De munitievoertuigen moesten dan eerst gelost worden en dan er over heen geduwd worden. Het kon gewoon niet anders. Een korte tijd later viel er een trekker met een vuurmond uit. De voorste helft van de colonne reed door en daar stond ik weer met 8 voertuigen op de weg midden in de rimboe. Geen sterveling te bekennen, misschien ook wel maar we hebben er in elk geval niets van gemerkt. Het werd inmiddels stikdonker en ik heb de defecte trekker toen laten meeslepen. De voorste helft van de colonne was nog juist bij daglicht over een zeer slechte brug kunnen komen en was deze brug dan ook met veel moeite gepasseerd. Nu moest ik er met mijn voertuigen over heen. Dat

P.C. Hoekman

bleek echt onmogelijk voordat de brug was verstevigd. We hebben toen besloten dat kapitein Wils verder zou rijden met zijn pantservoertuig en 1 voertuig met 10 infanteristen van de Stoottroepen als dekking. Ik zou bij de colonne achterblijven. De koks maakten intussen aan de kant van de weg de warme maaltijd klaar en de rest van de militairen werd ingedeeld als wacht, als werkploeg om de brug te verstevigen, als dekking etc. en zo had ieder zijn taak. Weer barstte er een geweldige stormbui los en dan zie je helemaal niets meer, maar dan ook echt helemaal niets. Tegen middernacht was het regenen opgehouden en was er een warme maaltijd klaar. De maaltijd bestond uit lekkere warme rijstepap. Na de maaltijd werd er weer stevig doorgewerkt. De koks maakten koffie en hielden het vuur aan voor het drogen van de kleding. De dageraad brak aan. We waren eigenlijk nog niet gereed, maar hebben toen toch de knoop maar doorgehakt om het te riskeren. Om 09.00 uur in de ochtend van 29 juli 1947 waren we allemaal over de brug en konden we verder.

De eerste kilometers gingen goed. We hadden inmiddels 80 km afgelegd en moesten nog 27 km. Na 7 km stootten we op boomversperingen en geen kleintjes ook. Omdat we geen genie of infanterie bij ons hadden, moesten we dit zaakje zelf zien op te ruimen. Met man en macht werd er gezaagd, gehakt en gesleept. De pantservoertuigen en de trekkers werden er voor gezet om de boomstammen op te ruimen. We hebben zeker wel 100 bomen opgeruimd, waarbij we drie voertuigen kapot hebben getrokken. Tegen het middaguur werden we ook nog geregeld beschoten, waarbij 2 van onze jongens gewond raakten. Gelukkig niet ernstig. Enkele militairen gingen naar voren om dekking te geven zodat de werkploeg de gelegenheid had om verder te werken. Zonder pauze gingen we sprongsgewijze vooruit. Batoeradja tegemoet. We moesten wel vooruit, want achteruit konden we ook niet meer omdat er weer boomstammen als versperrin-

gen over de weg werden getrokken. Om ongeveer 15.00 uur hoorden we achter ons een voertuig naderen. Gelukkig geen vijand maar twee gepantserde voertuigen van de verbindingstroepen waarvan het personeel ook al weer versperringen had moeten ruimen om bij ons te kunnen komen. We voelden ons enigszins versterkt met twee gepantserde voertuigen erbij. De avond viel, het werd weer donker en volkomen afgesneden zaten we daar in de rimboe met 70 man waarmee we de colonne moesten verdedigen en moesten werken om de versperringen op te ruimen. Je kunt wel begrijpen dat alles zwaar viel, met de dood voor ogen zaten we daar en zwoegden we daar. Maar God was nabij. God heeft ons gered!

In het pikdonker moesten we de laatste gevaarlijke houten brug over. Niets kon ons meer schelen, we moesten doorgaan met veel risico. De brug kraakte geweldig maar geen nood, het moest en het ging en we kwamen er weer over. Onder vijandelijk vuur gingen we verder en weer die wegversperringen. Angstige uren waren het. Schoten van bren, sten en geweer, geluiden van zagen, hakken en trekken verbraken de stilte. Die dag had ik al via mijn radio enkele berichten ontvangen (SOS berichten), doch we konden in deze rimboe geen contact krijgen met degene die het bericht had verzonden. Ik wist wel wie het was nl. kapitein Wils die bij de brug was doorgereden en inmiddels in Batoeradja zat. De berichten luiden als volgt: Komt snel! Batoeradja heeft uw hulp dringend nodig!

Naar Nederlands Nieuw-Guinea

Ik was als dienstplichtig militair in opleiding tot sergeant sportinstructeur aan de SMLO (School Militaire Lichamelijke Opleiding) gevestigd te Hooghalen (vlak bij Assen). Er moest iemand van mijn lichte naar Nederlands Nieuw-Guinea en ik werd uitverkoren om de rest van mijn dienstdag door te brengen bij de Papoea's, dat was dus 15 maanden van huis (september 1960 t/m december 1961).

Op een sombere regenachtige septembermiddag vertrokken mijn vader en ik naar Schiphol. Voorbij de douane kregen wij (een vliegtuig vol soldaten in burger) te horen dat het vliegtuig te zwaar was en dat er bagage (plunjezakken) uit het vliegtuig gehaald moest worden. Ook mijn bagage dus! We kregen een maaltijd aangeboden en alle ouders, meisjes/verloofden stonden achter glas te wachten tot wij konden vertrekken, maar dat heeft wel een aantal uren geduurd. Goed, instappen en wegwezen. De eerste stop was op Lisland (Reykjavik), koud en nog steeds regenachtig. We kregen staande een bekertje koffie, weer instappen en door naar Alaska (we vlogen dus via de noordelijke route). 't Was een lange vlucht met een DC-7, zo'n ding met propellers. In Alaska was het al middag en via een ijsbaan (in de stralende zon) gingen we naar de ontvangshal waar we onszelf een aantal uren dienden te vermaken. Er was niet veel te zien. Na het instappen weer een lange vlucht naar Tokio waar we in de avond aankwamen, een prachtig gezicht om die ontzettend grote stad volop verlicht te zien met op de achtergrond die grote berg, de Fuchijama (in de ondergaande zon). Beetje rondgekeken in de aankomsthal, Seiko gekocht voor een appel en een ei, en toen weer door naar Biak, wat ook mijn standplaats zou worden. We kwamen daar in de ochtend aan, de vliegtuigdeuren gingen open en iedereen wilde weer terug, het was broeierig en benauwd. Dit zou wat worden!

Ik heb daar bijna twee weken in burger rondgelopen, wel met wat leenspullen hoor. Mijn taak was om alle militairen van de landmacht in Nieuw-Guinea sportlessen te geven en tevens om uithoudingsvermogen aan te kweken. Voetbalwedstrijden werden georganiseerd tegen mariniers, luchtmachtsoldaten, overig marinepersoneel en natuurlijk ook tegen de Papoea's. In de tropen was het om 13.00 uur einde dienst, eten

en dan plat onder je muskietennet. Maar er waren veel militairen die 's middags ook wilden sporten, volleyballen, tennissen, zwemmen of voetballen. Ik was dan de klos en was dan scheidsrechter of ik gaf les in judo of zo. Meestal was het zo'n 30 à 35 graden, met uitschieters naar boven. In de regenperiode kon ik gebruikmaken van een loods, een golfplaten dak op palen, waar ik dan judoles of ongewapend gevecht gaf. Een keer bij valbreken zocht ik iemand uit (de kleinste die er bij was) om een schouderworp te demonstreren, maar tot mijn grote verbazing nam hij halverwege de worp over en ik lag gestrekt op de mat, lachen natuurlijk.

Tja, ik moest ook wel eens naar andere legerplaatsen in Hollandia, Sorong, het eiland Japen en Woendi. Daar zaten Indonesische gevangenen (ploppers) en die moesten natuurlijk ook wat aan sport doen. Ik moest ook wel eens mee op patrouille naar verre dorpen in het oerwoud om die mensen te laten zien dat ze nog onder Nederlands bewind vielen. Ik kreeg de vreemdste dingen te eten, waaronder ook kat en een soort van meelwormen. Ik heb daardoor twee weken in een soort van hospitaal gelegen vanwege dysenterie. Ik woog daarna nog 59 kilo, sulfaattabletten naar binnen en vocht naar buiten. Daar was ik niet echt blij mee, trouwens de soldaten ook niet want die kregen toen geen sport en dat was toch altijd een leuke onderbreking van het saale soldatenleven.

Na een jaar tropendienst mocht ik, samen met m'n slapie, op vakantie naar het Sentaniemeer. Daar was helemaal niets te beleven, totdat de

Papoea's aldaar op slangenjacht gingen. Dat beest scheen een biggetje verorberd te hebben en dat is een ramp, namelijk voor 3 biggetjes kon je daar een vrouw kopen. Je zag daar ook dames met een biggetje aan de borst, geen gezicht hoor.

De slang werd gevangen met behulp van een stok met een vork aan het einde. Die jongens waren daar heel bedreven in, peniskoker af, pijl en boog mee en daar gingen ze. Sommigen hadden een groot kapmes en dat was wel nodig ook. De slang was wel 7 meter lang en wij kregen een stukje slang mee om te roosteren, beetje taal en het smaakte naar verbrande schoenzolen.

Met een aantal onderofficieren zijn we op zoek geweest (op Biak) naar Jappengrotten. In de Tweede Wereldoorlog hadden de Jappen zich daar verscholen voor de Amerikanen. Ze wilden zich niet overgeven en daarom hebben de Amerikanen de uitgangen dichtgemaakt, kerosine in de luchtgaten laten lopen en een vlammetje erbij... We hebben onder de grond een heel knekelkerkhof gevonden met allerlei Japanse attributen. We mochten er eigenlijk niet in, want het was een soort van monument, maar ja... Het soldatenleven viel niet mee en het hoogtepunt van iedere maand was als de soldaten "katje" kregen, soldij dus. Strijk en zet moest ik dan in de weekdienst, als sport- en judoman kon ik dan 's nachts proberen de soldaten die dronken waren onder de douche te stoppen of straalbezopen onder de klamboe te krijgen. In Hollandia

moest ik een keer de MLV-test (Militaire Lichamelijke Vaardigheid) afnemen bij een aantal soldaten. Daar hoorde ook zwemmen bij en er was daar een soort van zwembad met water dat vanuit de bergen kwam, steen en steenkoud. Iedereen haalde de norm want ze wilden zo snel als mogelijk weer uit dat water! Ik heb ook de officieren sportles mochten geven, maar die vonden dat maar niets. Dat moest n.l. op zaterdag of zondag en duurde dus niet lang want daar waren de heren te fijn voor gebouwd. Ik moest ook een keer één van de officiersvrouwen zwemles geven, maar dat heb ik geweigerd. Stel je voor, sta je daar tot aan je middel in het warme zeewater met een vrouw, waarvan je eigenlijk al niet meer wist hoe zoiets eruit zag. Gelukkig was mijn baas diezelfde mening toegedaan. Op woensdag kregen we altijd Hollands eten, vlees uit blik uit Australië met aardappelen met een vreemde kleur. Meestal gin-

gen we buiten de poort Chinees eten met een fles lauw bier, heerlijk! En zo was de dag aangebroken dat ik naar huis mocht. Mijn vertrekdatum was vrijdag de 13e, begin van de middag. Na acht uren vliegen gingen we door de datumgrens en was het weer vrijdagochtend de 13e, en kwam ik zaterdagochtend op Schiphol aan. Tegenwoordig als militairen uitgezonden zijn geweest, is er een ontvangstcomité van hier tot daar. Bij mij was dat niet het geval. Er stond een soldaat met een groen busje en die vroeg waar ik naar toe moest en waar dan wel Scheveningen lag. Maar ja, dat was vroeger. Ik heb veel contact gehad met de Papoea's en ik vind het nog steeds heel erg dat de toenmalige minister Luns het onder dwang van Kennedy heeft moeten afstaan, terwijl wij (Hollanders) de Papoea's zelfbestuur hadden beloofd.

N(ico) Buis / Dordrecht

WAAROM

Waarom zijn wij geboren
en leven wij op aarde
slechts een korte periode
wat is daarvan de waarde

Waarom is er verscheidenheid
van huidskleur en rassen
van overvloed en honger
lagere en hogere klassen

Waarom al die grenzen
die mensen verdelen
waarom de rijken
die de armen bestelen

Waarom al die religies
die wirwar van goden
een ieder voor zich
met een keur van geboden

Waarom kan de mens
in vrede niet leven
die korte tijd
die hem is gegeven

Waarom, waarom
die strijd in ons korte bestaan
waarom niet eensgezind
door het leven gaan

Gedenk dat de enige
zekerheid in ons leven is
dat we eens, allemaal,
de pijp aan Maarten geven.

*L. van Geenen
(VOMI Zuid-Holland)*

VETERANENDAGEN 2012

Koninklijke Landmacht

Deze wordt gehouden op 13 mei in de Generaal-majoor De Ruyter van Steveninckkazerne te Oirschot.
Doelgroep: Alle veteranen na 1979.

Koninklijke Marine

Deze wordt gehouden op 6 juli te Den Helder.
Doelgroep: Alle veteranen.

Koninklijke Luchtmacht

Deze wordt gehouden op 5 september op de Vliegbasis Eindhoven.
Doelgroep: Alle veteranen.

Koninklijke Marechaussee

Deze wordt gehouden op 28 september te Apeldoorn.
Doelgroep: Alle veteranen.

Sterren boven ons (deel 7)

De Melkweg

De lens uit een ouderwetse carbid-lantaarn lijkt me een goed voorbeeld van het sterrenstelsel "De Melkweg". Binnen deze lens krioelen dan de zeer vele sterren waaronder ook onze zon met haar aanhang van planeten etc. Alles beweegt zich in een bepaalde baan, naar mijn idee uiteindelijk gericht op het grote Zwarte Gat dat zich in het midden bevindt. Het is als een spoelbak die leegloopt.

Bij heldere hemel kan men bij het sterrenbeeld Andromeda zelfs met het blote oog een dergelijke spiraal-nevel waarnemen, in grootte vergelijkbaar met ons Melkwegstelsel. Al deze vele stelsels vormen -om het heel simpel te zeggen- de inhoud van het Heelal. In 1952 vroeg ik aan professor Minnaert van de Utrechtse Sterrenwacht: "en wat is er buiten dit heelal dat onbegrensd maar wel

eindig is?" Dat kon hij toen (nog) niet zeggen. Intussen werden de sterrenkijkers steeds groter en nam het aantal astronomen en hobbyisten toe. Er zijn nu berichten over een ander heelal dat waargenomen is buiten het onze. Daarop aansluitend kan men stellen dat ook het aantal daarvan zeer groot moet zijn.

Ik las in de krant dat Stephen Hawking nog in de jaren 80 uitging van een Schepper van de oerknal, maar dat hij dit idee in zijn latere werken heeft laten varen. Daarmee beperkt hij zijn onderwerp. Persoonlijk vind ik dat jammer. We kennen de vier dimensies: lengte, breedte en diepte met daarbij de tijd. Hiermee kan men de positie van elk punt in het heelal bepalen. Maar wat te denken van de 5e tot bijvoorbeeld de 12e dimensie die nog gevuld kunnen worden. Met wat?

Niet met zwarte gaten, wormgaten en tijd tunnels. Ze behoren net als de onzichtbare materie tot het direct of indirect waarneembare.

Naar dat "andere" is het nu zoeken. Men hoort van snelheden hoger dan die van het licht. En nu weer de blik vanuit ons heelal naar een ander. Newton schreef eens: *ik sta aan de oever van de zee en ik weet alleen wat onder mijn voeten is*. Mogelijk gingen zijn gedachten uit naar reizen binnen ons Melkwegstelsel en verderop in ons eigen heelal. Mogelijk ook reizen naar de andere onlangs aangetoonde heelallen daarbuiten.

In het zomernummer hoop ik terug te komen op onderwerpen dichterbij, zoals de schepping van ertsen bij Nova's.

Peter van Toor

25 jaar geleden

Weet u het nog?

Gevierd werd dat de Philipsdam gesloten was. Die gebeurtenis vond plaats in de late avond van 17 april 1987. Door de dam werd de Oosterschelde van het Volkerak gescheiden. De Oosterscheldewerken waren daarmee zo goed als voltooid. De Philipsdam vormde de verbinding tussen de Grevelingendam en St. Philipsland.

Meer dan acht miljoen kubieke meter zand werd gebruikt om het gat te dichten.

Alsof het de normaalste zaak van de wereld was, landde de 19-jarige Westduitsler Mathias Rust op 28 mei 1987 op het Rode Plein in Moskou. De jonge piloot had eerst nog enkele rondjes boven de regeringsgebouwen gemaakt, alvorens

zijn Cessna-sportvliegtuigje met schijnbaar gemak naast de Basiliskathedraal te parkeren.

Op 9 september 1987 verdween Ahold-topman Gerrit Jan Heijn. Zijn auto werd, leeg en afgesloten, aangehouden in Bloemendaal. Wat er precies aan de hand was, werd pas na enkele dagen duidelijk. Heijn was ontvoerd en korte tijd later vermoord.

Nederlandse Veteranendag 2012

De achtste Nederlandse Veteranendag
wordt gehouden op
zaterdag 30 juni 2012
te Den Haag.

Belangrijke mededelingen voor de leden van VOMI Zuid-Holland (Zuid en Noord)

Op 19 april 2012 zal er nog een afsluitende Algemene Ledenvergadering (ALV) van VOMI Zuid-Holland Zuid worden gehouden in het partycentrum Van der Graaf, Kievitsweg 107 te Ridderkerk. Aanvang van de vergadering is om 14.00 uur. U zult wellicht denken, VOMI Zuid-Holland Zuid is toch met VOMI Zuid-Holland Noord samengegaan in de nieuwe vereniging VOMI Zuid-Holland! Dat is juist, maar tijdens deze vergadering zal u de Jaarrekening 2011 en de liquidatie-balans (de vereffening) ter goedkeuring worden voorgelegd. Jasper Breedveld (de penningmeester) heeft op voortreffelijke wijze over 2011 boekgehouden en daar zijn we hem dankbaar voor. Het resultaat hiervan laten we u op deze ALV zien. U ontving inmiddels een uitnodiging met de agenda voor deze

vergadering en wij roepen u op om hierbij aanwezig te zijn. Na het zaken doen, kunnen we nog even gezellig bij elkaar zijn.

Op 17 april 2012 zal er een soortgelijke afsluitende Algemene Ledenvergadering (ALV) van VOMI Zuid-Holland Noord worden gehouden in gebouw Rehoboth, Poeldijksepad 1 te Honselersdijk. Aanvang van de vergadering is om 14.00 uur. Tijdens deze vergadering zal u de Jaarrekening 2011 en de liquidatie-balans (de vereffening) ter goedkeuring worden voorgelegd. Ook Wim Topée zijn we uiteraard dankbaar voor het samenstellen van genoemde stukken.

U ontving inmiddels een uitnodiging met de agenda voor deze vergadering. Wij hopen op een grote opkomst en een gezellig samenzijn.

Oproep

De familie Jamin zoekt Adrie Broer, sergeant KL in Nederlands-Indië van 1947 t/m 1951. Hij diende o.a. in Surabaya. Zijn voormalig adres was: Wielerstraat 16A te Rotterdam.

Gaarne uw reactie aan:
C.J. Jamin
Verdistraat 5
6245 GL Eijsden
Tel: 043-4091757

**De specialist in
protocollaire
en ceremoniële
uitvaarten.**

**Het team bijzondere
uitvaarten.**

Monuta team bijzondere uitvaarten

Wij zijn **24 uur per dag** bereikbaar op **055-527 42 77**

www.monuta.nl/veteranen

Monuta

De steun bij iedere uitvaart.

SOBAT

Monument Tarakan

Jangan lupa - dat het nooit mag worden vergeten!

**"Vergeet hun naam niet
Die van ons zijn heen gegaan
Vergeet hun naam niet
Alsof zij nooit hebben
bestaan".**

Precies 70 jaar na het oorlogsdrama van Tarakan is er op 19 januari 2012 een monument onthuld op het Ereveld Loenen (Gld). Dit monument en de website www.gedenkteken-tarakan.nl is uit eerbetoon opgedragen aan de 215 mannen (artilleristen, genisten en infanteristen) van het Koninklijk Nederlands Indisch Leger (KNIL), die op gruwelijke wijze van het leven zijn beroofd op 19 januari 1942 aan boord van een Japans oorlogsschip nabij Tarakan en vervolgens in zee zijn gegooid. Ontroerende taferelen waren het die dag op het Ereveld Loenen van de Oorlogsgravenstichting (OGS). "Twintig jaar heb ik geijverd voor het monument. Niemand kon mij helpen. Tot ik in contact kwam met Wieteke van Dort en haar het verhaal over de dood van mijn vader ver-

telde. Zij zegde direct alle steun en hulp toe", aldus een gelukkige Harry Berghout. Opbrengsten van benefietvoorstellingen, bijdragen van gulde schenkers en een bijdrage van de Oorlogsgravenstichting maakten het monument mogelijk. Op 19 januari 2012 ging een grote wens van Harry in vervulling en onthulde hij samen met Wieteke het Monument Tarakan op het Ereveld Loenen. Ruim 250 nabestaanden (waaronder opvallend veel jongeren) en genodigden woonden de herdenking bij. "Het is weliswaar geen graf, maar op het monument staat de naam van mijn vader en daar kan ik eindelijk bloemen leggen ter ere van hem".

Tijdens de ceremonie, die onder leiding stond van majoor der Cavalerie bd W. Plink, werd door diverse sprekers het woord gevoerd. De president van de Raad van Bestuur OGS, de heer mr. R.S. Croll, die begon met een citaat van het gedicht 'Vergeet hun naam niet' van Cees van Wijgerden. Hij bracht in herinnering

dat meer dan 180.000 Nederlanders het leven verloren als oorlogsslachtoffer. Het gaat hier om militairen en burgers, mannen, vrouwen en kinderen. Allemaal oorlogsslachtoffers die op verschillende plaatsen en onder verschillende omstandigheden zijn omgekomen sinds 9 mei 1940. Voor 50.000 oorlogsslachtoffers kon een graf worden ingericht. Het graf is een krachtig en belangrijk symbool bij het verwerken van verlies. Door het afscheid nemen en het bezoeken van een graf komt het rouwproces opgang en krijgt het gemis van een dierbare na verloop van tijd een plaats in ons leven. Van 150.000 slachtoffers zijn nooit stoffelijke resten gevonden, ze verdronken op zee; hun lichamen rusten in massagraven bij Duitse of Japanse concentratiekampen of ze zijn vermoord in de vernietigingskampen van de nazis. Hun nabestaanden vonden geen troost en verwerking bij een graf. Ten einde ook deze slachtoffers te kunnen herdenken, zijn hun namen door de Oorlogsgravenstichting opgetekend in 42 gedenkboeken. Hoewel deze boeken voorzien in de behoefte om namen te bewaren, realiseert de Stichting zich dat het nodig is om namen permanent zichtbaar te maken daar waar mensen bijeenkomen om te kunnen herdenken. Vanaf vandaag staan op het Ereveld Loenen ook de namen van 92 KNIL militairen vermeld die bij Tarakan zijn omgebracht op 19 januari 1942 en een zeemansgraf kregen, vandaag precies 70 jaar geleden. Dat zo een plek nodig is, maakt de aanwezigheid van de vele nabestaanden duidelijk. De Oorlogsgravenstichting gaat over graven. Daar en daar alleen voor ontvangt de Stichting jaarlijks een doel financiering van het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties. De Stichting vindt het een erkenning voor het belang en betekenis van het Ereveld Loenen dat de initiatiefnemers van het Monument Tarakan gekozen hebben voor plaatsing van het monument op het Ereveld. Ook hoopt de Stichting op termijn voor andere nabestaanden die nog immer lijden onder het gemis van een monument waar zij hun dierbare kunnen gedenken en een bloemetje kunnen leggen, op het Ereveld Loenen een plaats van troost en bezinning te kunnen bieden. Hierdoor zal de hoodschap van

het Ereveld als waarschuwing dat vrijheid een verworvenheid is waarvoor hard is gestreden en waarvoor heel veel mensen grote offers hebben gebracht, breder worden. 'Het is onze plicht steeds opnieuw bij die vrijheid te blijven stilstaan. Daar zullen wij allemaal, jong en oud, ons steentje aan moeten bijdragen uit eerbied voor onze oorlogsslachtoffers', aldus de heer Croll.

De voorzitter van de Commissie Monument Tarakan, de heer B. Jans, schetste in duidelijke bewoordingen het drama van 19 januari 1942. Wieteke van Dort droeg de Ode aan de Indiëveteraan voor en de heer J.B. Storm van Leeuwen (één van de nabestaanden) hield het dodenappél. Militaire bijdragen werden geleverd door het Regiment Van Heutsz met een erewacht en algemene ondersteuning en het Wapen der Artillerie met detachementen van het Korps Veldartillerie en het Korps Luchtdoelartillerie. De oudste militaire aanwezigheid betrof de deputatie van de veteranen van het KTOMM 'Bronbeek'. De muzikale ondersteuning werd geleverd door de Regimentsfanfare 'Carde Grenadiers en Jagers'. Veel kransen en bloemstukken werden gelegd, o.a. ook door het Wapen der Artillerie, het Regiment Van Heutsz en het Regiment Genietroepen. De Artillerie Veteranen Associatie werd vertegenwoordigd door de bestuursleden Winckelmolen

en Dürst Britt. De door de organisatie smakelijk verzorgde kumpukan na afloop bezorgde de aanwezigen een gevoel van saamhorigheid en steun bij het verwerken van alle herinneringen en emoties.

Op het monument (een grijsgeaderde marmeren staande zuil van ca. 3 meter hoog) zijn 92 namen aangebracht van degenen die in de archieven zijn teruggevonden. Van de andere slachtoffers, voornamelijk Indonesiërs ingedeeld bij het KNIL, zijn de namen (op dit moment) nog niet bekend. Boven de namen

zijn de KNIL-emblemen van de Artillerie, de Genie en de Infanterie gegraveerd. Bij het samenstellen van de lijst met namen is veel hulp gekregen van medewerkers van de Stichting Administratie Indonesische Pensioenen in Heerlen en de afdeling Oorlogszorg van het Rode Kruis in Den Haag. Vanuit het Wapen der Artillerie was hierbij majoor der Artillerie bd G. Verburg betrokken, die de namen van 66 artilleristen verifieerde.

Mocht u het monument op locatie willen bekijken, dan kunt u dat doen op het Ereveld Loenen. Het monument is geplaatst naast de kapel. Het Ereveld, waar ca. 4000 Nederlanders zijn begraven, is bereikbaar via Groenendaalseweg 64, 7371 EZ Loenen (Gld) en dagelijks geopend van 09.00 tot 17.00 uur.

Via internet is nadere informatie te vinden op de volgende websites: www.gedenkteken-tarakan.nl (met o.a. de namenlijst van de slachtoffers) en <http://www.ogs.nl> (aanklikken Ereveld Loenen) en www.tarakan.nl. Om ook tegemoet te komen aan degenen die meer willen lezen over het drama en de totstandkoming van het monument, is door de Commissie Monument Tarakan (adres: Groningerstraat 286, 9402 LR Assen of via e-mail info@gedenkteken-tarakan.nl) een fraai boekwerkje vervaardigd dat tegen betaling van € 17,- (inb. portokosten) bij hen verkrijgbaar is. Overige donaties blijven van harte welkom op bankrekeningnummer 24.93.36.219 t.n.v. Oorlogsgravenstichting Fonds Gedenkplaten met de omschrijving: 't.b.v. Monument Tarakan'.

Luitenant-kolonel der Artillerie bd
T.T. Dürst Britt

Koninklijk Nederlands Indisch Leger (KNIL), Garnizoen Tarakan

Het Nederlandse Garnizoen op het eiland Tarakan telde in 1942 ongeveer 1300 KNIL-militairen onder commando van luitenant-kolonel S. de Waal en had de volgende organisatie:

- Garnizoensbataljon Tarakan (7e Bataljon Infanterie), waarbij een Mitrailleurcompagnie en een Detachement met 7 pantserwagens
- Batterij veldartillerie (4 x 75mm kanonnen)
- Batterij veldartillerie (4 x 75mm kanonnen)
- Detachement Kustartillerie (2 x 120 mm kanonnen en 4 x 75mm kanonnen), één Kustbatterij met 4 x 75mm kanonnen werd geplaatst op de noordpunt (Cape Djoeata) en twee anderen (de Karoenganbatterij en de Peningkibatterij) bij de zuidpunt van het eiland
- Batterij luchtdoelartillerie (4 x 40mm kanonnen)
- Batterij luchtdoelartillerie (4 x 20mm kanonnen)
- Peloton Genie
- Peloton Geneeskundige Troepen

Herdenking te Utrecht

"Zal ooit een dag bestaan dat oorlog, haat en nijd voorgoed zijn weggedaan in deze wereldtijd?"

17 december 2011 vond de derdende herdenking plaats van de 52 omgekomen Utrechtse mannen in Nederlands-Indië en Nederlands Nieuw-Guinea bij het Indië-monument op de begraafplaats St. Barbara.

Er waren ongeveer 150 aanwezigen (jong en oud) die eerst in de kapel luisterden naar een aantal sprekers, waaronder de heer B. Staal (voorzitter van het comité Nederlandse Veteranendag), adjudant T. Monster (zoon van een veteraan en zelf ook veteraan) en de loco-burgemeester van Utrecht, mevrouw Den Besten.

Mevrouw S. Roodbeen las een zelfgemaakt gedicht voor, waarin velen zich herkenden.

Harmonie "De Vriendschap" onder leiding van de heer J. van Hattem verzorgde wederom de muziek. Gelukkig was het weer ons deze keer welgezind en konden we de ceremonie voortzetten bij het monument. Het erepeloton ging de belangstellenden voor. De bloemstukken werden gedragen door kinderen en kleinkinderen van veteranen en iedereen nam plaats rond de grote marmeren steen met daarop de namen van de 52 omgekomen mannen.

De herdenkingsceremonie werd volgens het vaste ritueel uitgevoerd. Het meest indrukwekkende moment daarbij is het dodenappel. Dan worden de namen van de omgekomenen voorgelezen door

twee Indië-veteranen waarbij een derde "present" antwoordt. Dan realiseert iedereen zich weer even wat deze mannen hebben gegeven voor hun vaderland: hun grootste goed, hun leven.

15 december 2012 is er weer een herdenking. U bent van harte uitgenodigd.

Namens het bestuur van de stichting Indië-monument Utrecht, mevr. drs. M.C.F. Verdonk, voorzitter

Het Indië-Monument te Rozenburg

Op 25 april 1998 werd door de toenmalige burgemeester, mevr. M.J. de Sutter-Besters, een gedenksteen onthuld voor de in voormalig Nederlands-Indië gesneuvelde Rozenburger Hendrik Goudappel. Hendrik Goudappel is geboren op 14 oktober 1926 in Rozenburg en kwam als militair op 17 maart 1949 te Bilitar om het leven tijdens de tweede politiole actie toen hij met zijn jeep op een mijn reed. Hendrik Goudappel maakte toen deel uit van 4 GRP. Hendrik Goudappel ligt begraven op het Ereveld Kembang Kuning te Surabaya. De gedenksteen staat op het voorplein van de Algemene Begraafplaats in Rozenburg.

Oproep

Zijn er na de onafhankelijkheidsoverdracht aan Indonesië in december 1949 incidenten geweest tussen militairen der Nederlandse krijgsmacht en KNILLERS contra militairen der TNI? Wellicht ook tussen militairen der Nederlandse krijgsmacht en het KNIL? Wie kan mij hieromtrent informeren?

Gaarne uw reactie aan:
Jan Simmer
Wieldrechtse Zeedijk 36
3529 KT Dordrecht
E-mail: jwsimmer@hotmail.com

Reünie

Reünie dienstplichtige LSK-veteranen lichten 1947 t/m 1950
Datum: Donderdag 19 april 2012
Locatie: Kumpulan Bronbeek te Arnhem
Info en aanmelding bij Wim Loman,
tel. 0313-472547 / e-mail:
w.loman9@chello.nl

REÜNIE ORKEST

ARTILLERIE TROMPETTERKORPS

o.l.v. dirigent Henk van 't Veer

nodigt u uit tot het bijwonen van het

ARTILLERIE JAARCONCERT

dat gehouden zal worden op

ZATERDAG 14 APRIL 2012

aanvang 15.00 uur - kerk open 14.15 uur

Locatie:
Heilige Familiekerk
St. Willibrordusstraat 19
3768 CP SOEST

Toegang gratis

Kaarten bestellen via:
roa@hetnet.nl

GEZOCHT: Verhalen van en over veteranen

Naar welke muziek luisterde u op missie? Op welke manier hielden u en uw familie en vrienden contact zo ver weg van huis? Hoe werden nationale feestdagen gevierd binnen het kamp? Wat heeft u geleerd en ervaren tijdens uw missie en gebruikt u ook nog in uw huidige leven of bij uw werk? Wij zijn op zoek naar uw verhaal.

Dus, bent u veteraan en heeft u een interessant of bijzondere verhaal over uw ervaringen en missie(s)? Of bent u familie van of vrienden met een veteraan en wilt u graag een mooi verhaal delen met de rest van Nederland? Geef u dan op voor de mediapool Veteranendag 2012. Wij gaan dan uw verhaal onder de aandacht brengen van verschillende media.

Waarom doen we dit?

In opdracht van de Stichting Nederlandse Veteranendag gaan we de Nederlandse media helpen aan interviews en verhalen van veteranen. Landelijke, regionale en lokale media zijn vaak erg geïnteresseerd in deze verhalen, zeker wanneer de Nederlandse Veteranendag er weer aan komt, maar hebben niet altijd de gelegenheid om ze te verzamelen. Wij helpen ze een handje

omdat het belangrijk is dat er in de Nederlandse media voldoende aandacht wordt besteed aan veteranen, hun ervaringen en de Nederlandse Veteranendag op zaterdag 30 juni te Den Haag.

Praktisch

U wordt eerst door ons kort telefonisch kort geïnterviewd. Het verhaal brengen wij daarna via persberichten, weblog bijdrages en interviews onder de aandacht van media. Als er interesse is in uw verhaal, nemen wij contact met u op. Op dat moment kunt u nog beslissen of u mee wilt doen of niet. Of uw verhaal ook in de krant komt, is grotendeels afhankelijk van de vraag van de media.

Aanmelden

Bent u een veteraan met een interessant, bijzonder of mooi verhaal en wilt u opgenomen worden in onze mediapool? Of vindt u het leuk om regelmatig een online blogpost te plaatsen? Of kent u een veteraan die een bijzonder verhaal te vertellen heeft? Neem dan contact op met Margriet Bakker via mediapool2012@bkb.nl. Wilt u meer informatie over de Veteranendag, kijk dan op www.veteranendag.nl. Alvast hartelijk dank namens de Stichting Nederlandse Veteranendag.

In Memoriam Allard Holwerda

Op 17 februari jl. is ons oud-bestuurslid Allard Holwerda, na een periode van afnemende gezondheid, te Leeuwarden overleden. Allard, die als dienstplichtig sergeant gediend heeft bij 4-9 RI, was sinds de oprichting van onze vereniging een zeer betrokken lid van VOMI Priesland. Sinds 1994 was hij bestuurslid en vervulde hij de functie van 2e penningmeester. Hij was contactpersoon bij de jaarlijkse herdenking op 4 mei te Leeuwarden en bij de viering van Koninginnedag op de Vliegbasis. Door zijn ziekte heeft hij zijn bestuurslidmaatschap voortijdig moeten beëindigen. Hij blijft in onze herinnering als een serieuze collega en een fijne kameraad. We wensen zijn vrouw Griet en de kinderen veel sterkte toe bij dit verlies. Op 22 februari hebben we hem te Goutum de laatste groet gebracht. Dat hij moge rusten in vrede.

Namens het bestuur van VOMI Priesland,
Henk Leeman

Reünie 3-9 RI

Datum:
Woensdag 2 mei 2012

Lokatie:
Johannes Postkazerne te Havelte

Info:
F.H. Dijkstra,
W. Lodewijkstraat 16,
B606 AE Sneek
Tel. 0515-417706.
E-mail: fhdijskstra@home.nl

Reünie 432e Bat. Inf. (7-1 RI) Laatste reünie

Datum:
Vrijdag 14 september 2012

Lokatie:
Johan Willem Prisoekazerne te Assen

Info en aanmelden:
R. Grit,
Balloo 90,
9458 TD Balloo
Tel. 0592-241361.
E-mail: r.grit3@kpnplanet.nl

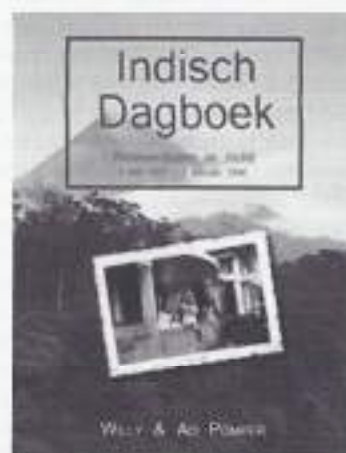
Indisch Dagboek

Belevenissen in Indië 1 mei 1941-2 februari 1946

Met drie dochters en een zoon leden Jan en Geertje Pomper eind jaren '30 een gelukkig leven in het voormalig Nederlands-Indië. Aan dit geluk komt een eind door de begin van de oorlog in december 1941. De familie wordt opgesloten in verschillende Japanse interneringskampen, de zogenaamde Jappenkampen. Zoon Ad wordt, als hij net 12 jaar is geworden, in z'n eentje naar een mannenkamp gebracht. Zijn moeder en drie zussen blijven achter in een vrouwenkamp, waar oudste dochter Willy een dagboek bijhoudt. Willy overlijdt in 1996 aan kanker. Ad

besluit haar dagboek uit te werken en vult haar verhaal aan met zijn eigen ervaringen. Dit dagboek bevat het onwerkelijke oorlogsverhaal van een gezin dat probeert te overleven in onmenselijke omstandigheden.

"Indisch Dagboek" van de auteurs Willy en Ad Pomper (ISBN: 978-94-6176-757-8) is te bestellen bij uitgeverij Boekscout en staat in de 'Boekwinkel' op deze site: www.boekscout.nl. Het boek is geïllustreerd en is ook te bestellen via alle erkende boekhandels.

Uitnodiging reünie

Hallo Veteraan van het 41e Nieuw-Guinea bataljon Stoottroepen

Een halve eeuw geleden werden we uitgezonden naar het verre voormalig Nederlands Nieuw-Guinea en keerden we ook in datzelfde jaar weer huiswaarts.

Eermaal thuis kregen we allen het Nieuw-Guinea Herinneringskruis met gesp uitgereikt en op ons colbertje dragen we het veteranenspeldje.

Hoe snel gaat alles voorbij en vervaagt tot herinnering.

Tijdens de jaarlijkse plechtige Dodenherdenking van 2007 in Beneden-Leeuwen van de gesneu-

velde Stoottroepers en waar we ook jaarlijks met een 20-tal veteranen van het 41e Nieuw-Guinea bataljon onze gesneuvelde sobat Marinus Derks herdenken, hadden wij als drie enthousiastelingen van de A-Cie het plan gesmeed om voor de eerste keer een reünie te organiseren voor ons bataljon.

Deze eerste reünie werd gehouden op 10 juni 2009 en was zo succesvol dat meteen besloten werd om een volgende reünie te houden in 2012.

Mede dankzij enkele vrijwilligers en

het Veteraneninstituut hebben we weer diverse nieuwe adressen kunnen opsporen.

De reüniecommissie nodigt u dan ook gaarne uit om samen met uw partner / begeleider aanwezig te zijn om samen weer even terug te gaan in de tijd.

De reünie wordt gehouden op woensdag 30 mei 2012 in het Zalencentrum van Marcel van Bussel te Deurne in Noord-Brabant, St. Jozefstraat 77 (tel. 0493-313117).

Dit zalencentrum is goed bereikbaar per auto of met de trein vanuit Eindhoven of Venlo.

Mocht u met de trein komen, dan staat er een pendelbusje gereed voor vervoer.

De dag zal in het teken staan van "Vijftig jaar na Dato".

Aanmelden

U kunt zich samen met uw partner / begeleider aanmelden tot uiterlijk woensdag 16 mei 2012 op onderstaand adres:

J. van den Bogaard
Rogier Monicxlaan 33
5741 ES Beek en Donk
Tel. 0492-461171
E-mail: 41.nieuw.guinea.bataljon@gmail.com

Wilt u a.u.b. bij aanmelding duidelijk vermelden of u deelneemt met of zonder partner / begeleider.

Marinedagen 2012

Deze worden gehouden op 6, 7 en 8 juli te Den Helder.

Landmachtdagen 2012

Deze worden gehouden op 12 en 13 mei in de Generaal-majoor De Ruyter van Steveninckkazerne te Oirschot.

Luchtmachtdagen 2012

In 2012 zijn er géén luchtmachtdagen.

SOBAT

DAMETIN 2012

Door het bestuur is in goed overleg en na rijp beraad de beslissing genomen om dit jaar voor het laatst -via inschrijving- op te roepen deel te nemen aan deze dag. De beslissing deze dag in 2012 op deze manier voor het laatst te houden is een moeilijke geweest, maar vooral ingegeven door de gemiddelde hoge leeftijd van de deelnemers, de afnemende mobiliteit die hiermee samenhangt en de teruglopende financiële steun van diverse instanties. In de komende jaren (vanaf 2013 dus) zal er tekenbare op de eerste zaterdag in juli een bloemenhulde bij het monument worden gebracht. De Stichting "DAMETIN" zal dan ook zorgen voor het hijsen van de vlag op deze dag en voor het maken van een afspraak bij Zaal Cornelis voor de ontvangst van eventuele veteranen die deze bloemenhulde

willen bijwonen. Er zal echter geen ceremonie meer plaatsvinden en er zullen in beginsel geen sprekers meer zijn.

Zoals ook op alle vorige bijeenkomsten zijn in Dalen met name de veteranen uit Nederlands-Indië en Nederlands Nieuw-Guinea van harte welkom.

Het gedacht verloop van deze dag op **zaterdag 7 juli 2012** is:

vanaf

10.30 uur

Ontvangst bij Zaal Cornelis met koffie en cake

11.30 uur

Welkomstwoord

11.45 uur

Verplaatsing naar het monument

12.00-12.45 uur

Herdenking bij het monument met: Vlaggenceremonie
Toespraken en declamatie
Kranslegging gemeente en DAMETIN

13.00 uur

Terugkeer naar Zaal Cornelis en daarna een eenvoudige nasi-maaltijd

Na de ceremonie is het officiële gedeelte afgelopen en zijn de deelnemers welkom bij Zaal Cornelis om samen gezellig de middag door te brengen en herinneringen op te halen.

Kosten voor deze bijeenkomst:

€12,50 te voldoen vooraf op rekeningnummer 512681712

ten name van DAMETIN onder vermelding: Deelname reünie 2012.

Uw betaling is uw inschrijving.

Inschrijven gaarne vóór 1 mei 2012.

Herdenking Roermond 2012

De **25e** jaarlijkse herdenking bij het Nationaal Indië-monument 1945-1962 in het "Nationaal Herdenkingspark Roermond" zal plaatsvinden op

zaterdag 1 september 2012

In Memoriam

Het bestuur van VOMI Nederland heeft de droeve plicht u te melden dat op 21 januari 2012 is overleden

Antonius Petrus van Nassauw

-Toon-

Lid van Verdienste van VOMI Nederland

Toon heeft zich gedurende vele jaren (1986-2011) met grote toewijding ingezet voor de vereniging VOMI Nederland in het algemeen en voor de vereniging VOMI Noord-Brabant West in het bijzonder.

Herdenking in Leiden

Het bestuur van de Stichting Militair Indië Monument Leiden organiseert dinsdag 4 september 2012 de jaarlijkse herdenking van de 26 uit Leiden afkomstige, in voormalig Nederlands-Indië, gesneuvelde militairen.

De ceremoniële herdenking vindt plaats bij het Indië monument bij molen "De Put" (voormalige Morspoortkazerne). Voorafgaand aan de plechtigheid buiten wordt in de Evenementenzaal van Museum Volkenkunde een herdenkingsrede uitgesproken.

Zaal is open vanaf 19.00 uur, aanvang herdenkingsrede is 19.30 uur.

Verenigingsnieuws

Drenthe/Groningen

Secr. J. Krikke, Koekoekstraat 12,
9404 BL Assen. Tel. 0592-357140
E-mail: jaapvanale@veteranen.nl
Soc. Comm. Tel. 0598-422389

Maczek

Het 10 Pulk Strzelcow Konnyck (PSK) derde Eskadron en het complete Poolse Motorbataljon 10 Pulk Dragonow (PK) van de Eerste Poolse Pantserdivisie onder leiding van de legendarische generaal Maczek, trokken 10 april 1945 vanuit Coevorden het dorp Noordbarge in de gemeente Emmen binnen. Elk jaar op 10 april is de bevrijdingsherdenking bij het Poolse monument in het centrum van Noordbarge. De ontvangst is vanaf 18.00 uur en er wordt in de nabij gelegen school koffie aangeboden. De herdenkingsceremonie begint om 18.45 uur. In de Trip van Zoutlandkazerne in Breda kunt u in het "Museum Generaal Maczek" alle bijzonderheden van de Poolse Strijdkrachten tijdens de bevrijding van Nederland in 1944 en 1945 vinden. Zeker een bezoekje waard.

Vergaderen en hutspot toe

De Algemene Ledenvergadering van VOMI Drenthe/Groningen, je kunt de klok er haast op gelijk zetten, begint 11 april met koffie vanaf half tien. Na de aansluitende vergadering even de tijd voor een drankje aan de bar en tijd om gezellig bij te praten. Het hardwerkende keukenpersoneel van Restaurant "Kasteel Schorthinghuis" gaat intussen de traditionele stampotten met heerlijke bijvoegsels klaarzetten. Tijd voor een dutje is er niet want het aansluitende programma is weer middagvullend. Als hoogtepunt van de middag is er

natuurlijk de verloting. Voor elk wat wils dus. De uitnodigingen zijn intussen verzonden.

Drentse Veteranendag

De vierde Drentse Veteranendag is, na de onthulling van het veteranenmonument, dit jaar de tweede activiteit van de Stichting Drentse Veteranen. Er is gekozen voor een andere locatie: "Plaza Mexicana" in sport- en evenementencentrum "De Bonte Wever" aan de Stadbroek in Assen. Drentse veteranen ontvangen van het gemeentebestuur een uitnodiging met aanmeldingsformulier. Om 10.00 uur gaan de deuren open en staat, na afvinken op de deelnemerslijst, de koffie klaar. Eventueel kunt u vooraf aanwezig zijn bij de bloemlegging bij het veteranenmonument in de tuin van het Provinciehuis. Wel even aanmelden, anders ligt er geen penning voor u klaar die ingewisseld moet worden voor een "Blauwe Hap". Noteer in uw agenda: Zaterdag 14 april 2012 Assen, Drentse Veteranendag.

4 mei

Ter nagedachtenis aan de gevallen van de Regimenten en Bataljons Infanterie, opgeleid en geformeed tussen 1945 en 1949 in Assen en Zuidlaren, zal op 4 mei 2012 weer de herdenking plaatsvinden in de Johan Willem Frisokazerne. Ook zal er weer een kranslegging zijn bij de monumenten van het Regiment Stoottroepen. De contactpersonen van de Regimenten en Bataljons Infanterie gaan u, zoals vorige jaren, weer informeren en zenden u een programma en een "Bewijs van Toegang".

Veteranensoos

De eerstkomende veteranensoos in eetcafé "De Aanleg" in Deurze, altijd

de laatste vrijdag van de oneven maanden, is vrijdag 25 mei 2012. Vanaf ongeveer half twee wordt u met een aangeboden kop koffie ontvangen. De laatste nieuwtjes komen ter sprake, maar in het algemeen gaan de gesprekken over 'toen'. Hapjes worden aangeboden door "Het Vleesgilde" uit Assen en bij Duttler in het centrum van Assen krijgt u, op vertoon van uw veteranenpas, extra korting. Redenen genoeg om (weer) te komen.

Op de fiets

De Stichting Pro Rege Fietsevenementen werd in 1997 opgericht en stelt zich te doel 'het bevorderen van toerfietsen'. Zij tracht dit doel onder meer te bereiken door het organiseren van recreatieve fietsevenementen vanuit militaire tehuizen of in plaatsen waar eerder militaire tehuizen waren. Dit jaar organiseert de Stichting o.a. in Assen van dinsdag 12 tot en met donderdag 14 juni 2012 vanuit Restaurant "Ponderosa" aan de Rode Heklaan de 2e Fietsdriedaagse. De prachtige omgeving van Gasteren, Norg en Grollo zijn in de routes opgenomen. Uitgebreide informatie en aanmelding via www.fietsenprorege.nl

Limburg

Secr. Theo Maas, Puccinplein 7,
6371 LV Landgraaf
Tel. 045-5327394
E-mail: themaas@home.nl
Soc. Comm. Tel. 077-3822592

Als u deze "SOBAT" ontvangt zal dat waarschijnlijk kort voor de jaarvergadering zijn. Wij hopen dat u zich dan opgegeven heeft voor deelname hieraan. Heeft u dat om welke reden dan ook nog niet gedaan, doe het dan alsnog direct telefonisch of per E-mail. Dan zullen we zien of we voor u nog iets kunnen doen.

Het programma voor 2012 is onveranderd als volgt:

10 april
Jaarvergadering
Gemeenschapshuis
Lindelaan 4
Kessel-Eik

15 juni
Reünie
Kazerne
Kazernelaan 101
Weert

11 september

Bijeenkomst
Broen Café
Marktstraat, Echt

06 november

Bijeenkomst
Gemeenschapshuis
Lindelaan 4, Kessel-Eik

Houd ons op de hoogte van leden of hun partners die ziek zijn. Een beetje aandacht kan soms kleine wonderen verrichten. Tenslotte wensen wij al onze zieke leden en/of familieleden van harte beterschap.

HEEFT U ZICH AL OPgegeven voor DEELNAME AAN DE REÛNIE???
NEE, DOE DIT DAN ALSNOG ZO
SPOEDIG MOGELIJK!!!!

Noord-Brabant Oost

Secr. J. v.d. Ham, Bureausplaats 10,
5038 HK Tilburg
Tel. 013-5400380/fax: 013-5400381
E-mail: voml.nbo@veteranen.nl

Nieuwjaarsreceptie

De opkomst daarvoor is ons tegen-gevallen, maar de stemming was er niet minder om. Om de kosten voor deze bijeenkomst te besparen, zullen wij deze receptie niet meer organiseren.

Jaarvergadering

Zoals in onze Nieuwsbrief vermeld en zoals dit ook op de website van VOMI Nederland staat, is deze vergadering gepland voor 7 mei a.s. in het Genderdal; aanvang 13.30 uur. In deze vergadering zal o.a. het financiële beleid uitgebreid aan de orde komen mede gelet op de overname van het penningmeesterschap na het overlijden van Antoon Pennings.

Oirschot 2012

Bij het insturen van deze kopij in februari was de stand al gekomen op 200 deelnemers totaal, misschien is het nog mogelijk om bij het verschijnen van deze "SOBAT" nog in te schrijven. Als u dat dan van plan bent, kunt u het beste even met ons contact opnemen. Degenen die al ingeschreven hebben, kunnen hun toegangsbewijs in de 2e helft van mei tegemoet zien.

Wij zijn nu druk bezig met het kopen van de prijzen voor de te houden loterij. Het presentje dat bij binnenkomst aan u wordt uitgereikt, hebben we al voor u klaar staan.

Noord-Holland

Secr. Ad Bouterse
Lindenlaan 110
1741 TX Schagen
Tel. 0224-215621
E-mail: ad.bouterse@hetnet.nl
Soc. Comm. Tel. 023-5283997

Op woensdag 15 februari 2012 hielden wij een bijeenkomst in het Ontmoetingscentrum "De Brink" aan de Middenweg in Heerhugowaard. Ruim 70 personen waren aanwezig. Omdat een aantal sobats wat later arriveerde, opende de voorzitter om 11.15 uur de bijeenkomst. Na een minuut stilte voor de in Indië en Nieuw-Guinea gevallen vrienden en de ons daarna ontvallen vrienden heette de voorzitter alle aanwezigen hartelijk welkom. Hij sprak er namens het bestuur zijn vreugde over uit dat -hoewel eind november de eindejaarsbijeenkomst was gehouden- er deze keer toch weer zoveel aanwezigen waren. De voorzitter deed de volgende mededelingen.

1. In 2011 zijn 23 van onze leden/sobats overleden.
2. Het bestuur in het nog maar pas aangevangen jaar werd opgeschrikt door het overlijden van Rien v.d. Brand uit Hulzen. Rien was een trouwe bezoeker van onze bijeenkomsten en één van onze veldwerkers en assisteerde daarbij onze sociaal commissaris (Nico Baan).
3. Dank aan de leden voor de vele goede wensen die het bestuur met Kerstmis en de Jaarwisseling mocht ontvangen.
4. Hij maakte de leden attent op de Algemene Ledenvergadering (ALV) van maandag 16 april a.s. te houden in de Marinekazerne te Amsterdam en meldde dat de Veteranendag van Schagen op 20 juni 2012 is.
5. Verder deed de voorzitter mee op 16 april 2012 in de ALV terug te zullen treden als bestuurslid. Hij stelde Gijs Elders uit Eemnes voor, die door het bestuur op de ALV als beoogd bestuurslid aan de leden zal worden voorgesteld.

Na de opening door de voorzitter werd door de secretaris een film over Nieuw-Guinea en de Taptoc in Rotterdam vertoond. Omdat we over 2011 een positief financieel saldo hadden, werden de kosten van de drankjes voor rekening van de vereniging genomen. Na de soep met broodjes werd een verloting gehouden. Cor van Vliet had voor een scala aan prijzen gezorgd en de loten had-

den dan ook gretig aftrek. De laatste bezoekers gingen om ca. 16.00 uur huiswaarts.

Agenda

Maandag 16 april 2012:
Algemene Ledenvergadering in de Marinekazerne te Amsterdam. Voor deze bijeenkomst ontvangt u tijdig een persoonlijke uitnodiging.

Zuid-Holland

Secr. H.H.M. Mergler
De Drentsehof 25 b
2951 VZ Alblasterdam
Tel. 078-6913515
E-mail: veteranen26706@ziggo.nl
Soc. Comm I: Tel. 071-5763418
Soc. Comm II: Tel. 010-4540970

Op 3 maart 2012 vierde ons lid S. Peet uit Gorinchem in een nog redelijke gezondheid zijn honderdste verjaardag. Kortelings is hij verhuisd naar een zorgflat in Gorinchem en de secretaris (in de rol van veldwerker) bezocht hem in zijn nieuwe woning. Sobat Peet vertelde dat hij in mei 1940 ten zuiden van de Grebbeberg was gelegerd. Hij hekelde de uitrusting en de bewapening in die tijd. Na de oorlog werd hij ingedeeld bij 1-8 RI ("De Haantjes") en zou voor anderhalf jaar naar Indië moeten. Daar was hij niet blij mee en zeker niet om zolang zijn gezin te moeten achterlaten. Maar ja, in die tijd gold nog de uitdrukking "dienst gaat voor het meisje". De tijd in Indië werd uiteindelijk drie jaar. Hij diende als adjudant en bij terugkomst in Nederland overwoog hij in dienst te blijven. Dat kon wel, maar niet als adjudant. Hij demobiliseerde en begon aan een studie om als onderwijzer aan de slag te kunnen en dat heeft hij tot aan zijn pensioen gedaan. Op zijn verjaardag heeft het bestuur een bloemstuk laten bezorgen vanwege dit heuglijke feit en separaat werd een kaart aan hem verzonden met de tekst "ouder worden is net als wijn, hoe ouder hoe beter". Sobat Peet, van harte gefeliciteerd!

Er breken drukke tijden aan voor het bestuur. 3 Algemene Ledenvergaderingen t.w. een afsluitende Algemene Ledenvergadering van VOMI Zuid-Holland Zuid op 19 april 2012 te Ridderkerk en een afsluitende Algemene Ledenvergadering van VOMI Zuid-Holland Noord op 17 april 2012 te Honselersdijk. Elders in deze "SOBAT" leest u daar meer over.

De Algemene Ledenvergadering van de nieuwe vereniging VOMI Zuid-Holland is op 26 april 2012 in partycentrum Van der Graaf in Ridderkerk. U ontvangt een uitnodiging met de agenda voor deze vergadering.

V.w.b. de regio/contactbijeenkomsten is de eerste in het Wijkcentrum "De Akkers" in Spijkenisse reeds gehouden.

De volgende bijeenkomsten zijn inmiddels vastgelegd: 22 mei 2012 regio/contactbijeenkomst in Lisse ("De Engel"), 24 mei 2012 regio/contactbijeenkomst in Ridderkerk ("Van der Graaf") en 15 november 2012 een regio/contactbijeenkomst met de BvW afdeling ZH-ZO in het Hervormd Centrum in Hardinxveld-Giessendam. In september is een bijeenkomst in voorbereiding in Ommoord.

Op 15 februari bezocht onze minister-president het Veteraneninstituut en in het programma van dit bezoek was opgenomen een gesprek met 6 veteranen van verschillende missies. Onze voormalige voorzitter en erevoorzitter, Ger de Jong, was hiervoor ook uitgenodigd. In de volgende "SOBAT" treft u een verslag aan van deze bijzondere ontmoeting.

De "SOBAT" wordt natuurlijk ook in april weer door iedereen stuk gelezen, maar bedenk dat -indien u de contributie nog niet heeft betaald- dit uw laatste "SOBAT" is. Twijfelt u eraan of betaling van de contributie heeft plaatsgevonden, bel dan onmiddellijk de ledenadministratie (078-6913515). Het bestuur van VOMI Zuid-Holland vergadert weer op 22 juni en 3 augustus 2012. Heeft u iets te melden voor deze vergaderingen, bel dan de secretaris.

O ja, ook dit jaar hebben we weer een bustocht. Op dit moment worden verkennende onderzoeken gedaan. U hoort nog van ons.

deze bijeenkomst aan onze leden of ze geïnteresseerd waren in een boottocht. 50 personen wilden graag mee. Onze voorzitter ging aan de slag en organiseerde een bootreis naar Roermond. Er werd voor 70 personen geboekt, helaas stonden er maar 27 personen bij vertrek gereed. De reis ging gelukkig wel door en bleek ook nog een groot succes te zijn.

De Veluwe

*Secr. Prits T. Dürst Britt,
Eperweg 21, 8181 ET Heerde
Tel. 0578-691646, fax 0525-657336
E-mail: kva325@artillerie.nl
Soc. Comm. Tel. 0578-575935
E-mail: p.holsbergen@hetnet.nl*

In 2012 is het verenigingsjaar begonnen met een nieuwjaarsbijeenkomst op 11 januari in het ECHOS Home 'de Verbinding' (zoals het voormalige AMT nu wordt genoemd) aan de Wolweg te Stroe. Om de bijeenkomsten voor dit jaar nog even op een rij te zetten: woensdag 18 april (Jaarvergadering). U krijgt de uitnodiging en de agenda thuisgestuurd. Woensdag 6 juni en woensdag 10 oktober zijn de activiteitenmiddagen in Stroe (met een filmpje, een bingo of een verloting), een meegenomen attentie wordt op prijs gesteld. Inloop vanaf 13.30 uur, de voorzitter opent de bijeenkomst om 14.00 uur en einde omstreeks 16.00 uur. Op woensdag 21 november is de inmiddels traditionele eindejaarsbijeenkomst gepland met rijstmaaltijd in de Officierscantine op het ASK te 't Harde.

Ledenmutaties

In 2011 is het ledenaantal van onze vereniging gedaald van 169 naar 152 leden en donateurs. Er zijn 13

sobats overleden en 7 leden hebben hun lidmaatschap opgezegd. Er hebben zich twee nieuwe leden gemeld en één sobat is overgeschreven vanuit een andere VOMI-vereniging. Begin 2012 was er nog een afmelding en op 19 februari is sobat Fluit uit Renkum op 87-jarige leeftijd overleden. Hij diende in Indië bij de Geneeskundige Dienst (6 Hupwa op Sumatra).

Buddysysteem

Komt u niet naar onze bijeenkomsten, dan is er nog een andere manier om met elkaar in contact te blijven, namelijk via ons buddiesysteem. Een telefoontje is zo gepliegd en een bezoekje wordt altijd op prijs gesteld. Weet u niet meer wie er in uw groepje zaten, neem dan contact op met Peter Holsbergen. Uiteraard kunt u hem ook bellen als u iets te melden hebt over het wel en wee van onze andere leden. Degenen die mij een e-mailadres voor internet hebben gegeven, worden via de computer regelmatig geïnformeerd als er iets te melden is. Hebt u in 2011 geen berichten ontvangen, meld u zich dan (weer) op mijn e-mailadres: kva325@artillerie.nl. (Ook voor leuke berichten).

Contributie

Dank namens de penningmeester aan degenen die hun contributie betaald hebben en daarbij een extra donatie hebben overgemaakt voor onze sociale activiteiten (ING-bank 0390224 t.n.v. VOMI "De Veluwe" te Nunspeet). Bij twijfel even bellen met onze penningmeester Bertus Compajen, tel. 0341-251383.

Kopij

Heeft U iets interessants te melden dat opgenomen kan worden in ons verenigingsblad "SOBAT", dan kunt u die kopij kwijt bij ondergetekende of één van uw bestuursleden.

Rivierenland/ Oost Gelderland

*Secr. Prits Hupjé
Dijkstraat 59
6681 VW Bemmel
Tel. 0481-462624
E-mail: f.hupje@hetnet.nl
Soc. Comm. Tel. 0246-961253*

Ons jaarfeest 2011 in de Kumpulan op het landgoed Bronbeek was weer een groot succes. We vroegen op

Met ons aller

welgemeend mede-

leven en dat de

liefde en de warmte

van uw naasten U

de moed en kracht

geven dit zware

verlies te dragen.

In Memoriam

**Met grote eerbied en in gepaste vorm
brengen wij een laatste Ere-saluut aan:**

NAAM	VOORL	WOONPLAATS	ONDERDEEL
Abeelen,	J.W.	Haarlem	12 RVA
Alphen, van	L.J.C.	Sommelsdijk	OVWbat Eng/Schotland
Bakker,	J.	Nieuwleusen	4-3-12 RI
Benjamins,	K.	Haarlem	?
Bie, de	T.A.	Katwijk	2 MIBA
Blonk,	A.N.	Leiden	1-1 RATA
Boer, de	H.	Spijkenisse	5-5 RI
Braakman,	G.	Lochem	?
Brand, van den	F.M.	Huizen	?
Dongen, van	J.J.	Beek	4-1 RATA
Drenth,	H.	Hoogeveen	4-1 RI
Dunnes,	C.	Oost-Souburg	4-5 RI
Elfrink,	J.B.	Coevorden	4-7 RI
Florese,	P.A.	Middelburg	Lua
Fluit,	J.	Renkum	6 HUPVA
Oijsbers,	A.	Hank	1 OnVeldcie
Groot, de	G.	Papendrecht	402 BI/6-2 RI/KLU
Gutjens,	H.	Heusden/Asten	3-11 RI
Haafden, van	L.	Stavenisse	?
Hagemeijer,	J.	Spanbroek	5-10 RI
Heezen,	J.	Rhoon	KL NOI
Heijndijk,	A.M.	Delft	Vbdd 7 dec Div
Hijma,	S.	Marrum	3-9 RI
Holwerda,	A.	Leeuwarden	4-9 RI
Hooikammer,	J.	Rouveen	5-4 RI
Horst, ter	P.	Genemuiden	422 BI
Ijzelenberg,	P.	Hoogvliet RI	KL NOI
Kempenaar,	G.	Campbellville/ON/Canada	?
Kessels,	Chr.	Eindhoven	2-6 RI
Kin,	H.	Staphorst	5 ORPI
Knaap, van der	J.	Den Haag	?
Knijff, van der	J.	Zeewoide	VD MJ
Knol,	E.	Drunen	HB-7 VEW
Kraker, de	J.F.E.	IJmuiden	4 GRJ
Langendijk,	J.P.	Noordwijk	5 ORG
Lippets,	P.	Doetinchem	?
Luteijn,	J.A.	Delft	IBW
Maas,	H.	Helmond	RATA
Machielsen,	J.	Oirschot	43 Gn Veldcie
Molenaar,	J.C.	Boxtel	Marbrig
Nassau, van	A.P.	Roosendaal	4-3 RI
Nijland,	D.	Arnhem/Bronbeek	OVW PMSO
Nijmeijer,	W.	Klazienaveen	1-1 RI
Olieman,	W.	Pijnacker	2-5 RI
Overman,	Th.	Tilburg	16 Gn Veldcie
Peeman,	D.	Nieuwe Tonge	34 HUPVA
Pepping,	W.C.	Egmond aan Zee	1 MI Bat
Reimert,	H.T.	Haarle	?
Rijpstra,	J.	Leeuwarden	2 RATA
Rudolph,	J.	Leidschendam	1-11 RI
Sandifoort-Wisse,	L.C. Mevr.	'st-Abtskerke	
Schroor,	G.	Empel	452 B
Sikken,	P.O.	Breda	Andjing Nica
Shayter,	J.	Purmerend	?
Smeding,	R.	Penticton/BC/Canada	2-5 RI/KNIL
Smid,	H.	Hardenberg	4-3 RI

Snijders,	M.	Ridderkerk	3-3-8 RI
Spijkerman,	A.J.C.	Arnhem	5 GRJ
Stal,	A.J.	Elsloo	14 Gn Veldcie
Steen, van der	J.G.	Bergen op Zoom	KM
Suijkerbuijk,	C.A.	Rucphen	4-3 RI
Taderna,	H.	Dokkum	?
Timmerman,	W.J.	Dordrecht	436 BI/7-3 RI
Vanaert,	F.C.	Wouwse Plantage	Vbdd Makassar
Veer, de	H.	Lith	2-7 RI/2-15 RI
Verwater,	A.	Schiedam	KL NOI
Vlimmeren, van	M.H.	Werkendam	Staf 43 ZIB
Welle, van der	W.A.	Ooltgensplaat	5-3 RI
Wijk, van	B.	Utrecht	?
Woolderink,	G.J.H.J.	Raalte	?
Zwaneveld,	D.	Bodegraven	?
Zwart,	S.	Hoogeveen	3 RS

Nieuwe leden

NAAM.....	WOONPLAATS.....	ONDERDEEL.....
KUSTERS H.M.G.....	ZWIJNDRECHT.....	5-11 RI
MEIJNE A. Th.....	HEERHUGOWAARD.....	6 BI KIAMANA
SCHEFFERS A.....	SCHIEDAM.....	RS NNQ

Stichting Steunfonds VOMI-Nederland

De stichting heeft ten doel het ondersteunen van de vereniging VOMI-Nederland, onder meer door het verschaffen of ter beschikking stellen van financiële of materiële middelen aan deze vereniging, alsmede al hetgeen met één en ander rechtstreeks of zijdelings verband houdt of daartoe bevorderlijk kan zijn, alles in de ruimste zin van het woord. De stichting tracht haar doel te verwezenlijken door: het verwerven van gelden door middel van bijdragen van particulieren, onder-

nemers en overheid; alle andere wettige middelen, welke aan het doel van de stichting bevorderlijk kunnen zijn. Het vermogen van de stichting zal worden gevormd door: subsidies, retributies, donaties, schenkingen, erfstellingen, legaten, alle andere verkrijgingen en baten. Meerdere nabestaanden van sobats hebben uit hun erfenis reeds geld aan de stichting ter beschikking gesteld. Ook een aantal leden van onze lidverenigingen heeft reeds een donatie gedaan.

Het bestuur van VOMI-Nederland roept een ieder op om deze stichting te sponsoren. Men kan het doen door minimaal € 7,50 over te maken op bankrekeningnummer 12.89.87.049 ten name van Stichting Steunfonds VOMI-NL te Barendrecht.

U doet toch ook mee?

Th.R.

"De bijdragen van de BankGiro Loterij en de Lotto maken het werk van het Nationaal Fonds voor Vrijheid en Veteranenzorg mogelijk".

BankGiroLoterij

SOBAT

SOCIAAL COMMISSARISSEN

Voorzitter/secretaris
 Wil P.J. Patist
 Stellingeweg 104
 8475 EJ Nijeholtpede
 tel. 0561-688772
 mobiel 06-15100579
 E: vomi-socoom@kpnmail.nl

**Vice-voorzitter/
 Budgethouder FSZ**
 Theo H.A. Rump
 Albatrosstraat 14
 2352 EG Leiderdorp
 Tel. 071-5418338
 E-mail:
 Theorump@gmail.com

Coördinator monumenten
 Ger de Jong
 Rozenlaan 41
 2995 AS Heerjansdam
 Tel. 078-6771902

stichting
 veteranen
 platform

samenstellen bij

SOCIAAL COMMISSARISSEN

Drenthe-Groningen
 M.P. de Boer
 Hoofdweg 67
 9626 AB Schildwolde
 tel. 0596-42 23 89

Zuid-Holland
 Eduard d'Haan
 Kennedylaan 15
 2324 ES Leiden
 tel. 071-5763418

W.A.J.K. (William) Roza
 Heemraadstraat 9
 3131 VG Vlaardingen
 tel. 010-4340970
 w.roza3@kpnplanet.nl

Overijssel
 Joost Oldenbouwing
 Reijger 27
 8103 AL Raalte
 tel. 0572-36 89 47
 j.oldenbouwing@versatel.nl

Noord-Brabant-West
 P.N. Welten
 Beukenlaan 35
 4731 CD Oudenbosch
 tel. 0165-31 28 18
 pnwelten@kpnmail.nl

Noord-Brabant Oost
 J. van der Ham
 Bocusplaats 10
 5038 HK Tilburg
 tel. 013-5400360
 vcmri.nbo@veteranen.nl

Friesland
 Hans N. Blom
 Tjalka v.d. Walstraat 24 T
 8723 CA Koudum
 tel. 0514-522107

Utrecht/t Gooi
 A.J.B. Martens (wvd)
 Chico Mendeesstraat 87
 3573 AW Utrecht
 tel./fax: 030-2716886
 sobatam@versatel.nl

**Rivierland/
 Oost Gelderland**
 A. Ebben
 Scheidingsweg 5
 6585 KD Mook
 tel. 0248-96 12 53

Limburg
 H.A.M. van Haeff
 Past. Stassenstraat 44
 5921 CV Venlo
 tel. 077-3822592
 hemanvanhaeff@online.nl

Zeeland
 J. Kloet
 Laan van Barbestein 8
 4451 AH Halkenszand
 tel. 0113-561738

VOMI Binnenland
 Wil P.J. Patist
 Stellingeweg 104
 8475 EJ Nijeholtpede
 Tel. 0561-688772 /
 06-15100579
 vomi-socoom@kpnmail.nl

Veluwe
 P.H.J. Holsbergen
 Berkenoord 107
 8172 AP Vaassen
 tel. 0578-575935
 p.holsbergen@hetnet.nl

Noord-Holland
 Nico Baan
 Molenwerfslaan 58
 2103 TE Heerhooft
 tel. 023-5283967
 nbaan@kpnmail.nl

FONDS SOCIALE ZORG

Beheerder Toko, P.R. en Voorlichting
 J. (Sjef) Franken
 Spuistraat 1, 3114 CR Schiedam
 Tel. 010-4736186, sjef.franken@versatel.nl

Budgethouder Theo H.A. Rump, adres zie boven

Postzegels
 J. Hoewelaken
 Weerdestein 175
 6714 CN te Ede
 Tel. 0318-614557

VOM (Noord Veluwe/Oostelijk Flevoland)

Paul FG. Gommers
 Alb. Neuhuyslaan 23
 8072 HJ Nunspeet

Tel. 0341-254231
 E-mail: p.gommers50@upomail.nl

Postzegels, gebruikt of ongebruikt, binnen- of buitenland, alsmede telefoonkaarten en sigarenbandjes, bewaar ze en stuur ze naar: **J. Hoewelaken, Weerdestein 175, 6714 CN te Ede, tel 0318 - 614557.**
 De opbrengst komt volledig ten goede van het Fonds Sociale Zorg VOMI - Nederland.

SOCIALE COMMISSIE VOMI Fonds Sociale Zorg

Draag bij aan de herkenbaarheid van de VOMI en draag daarom ons borstembleem en de VOMI stropdas bij alle officiële VOMI gelegenheden.

Artikelen zijn te verkrijgen via de VOMI stand of via bestelling bij de beheerder van de VOMI stand:

VOMI Borstembleem	€ 7,00	VOMI wapenschild, mahonie	€ 19,00
VOMI Stropdas donkerblauw/ donkerrood	€ 11,50	VOMI manchetknopen, per paar	€ 10,00
VOMI Condoleancekaart	€ 1,25	Draaginsigne Veteranen (klein model)	€ 8,00
Demobilisatie-speld verguld	€ 6,00	OVW draaginsigne met aurete verguld en inclusief ministeriële beschikking	€ 7,50
Demobilisatie dasclip	€ 7,50	1,50 meter rood, wit, blauw lint (met opdruk VOMI en logo)	€ 7,50 per lint
VOMI kruidenbitter	€ 10,00	voor opmaak bloemstukken	€ 7,50 per lint
VOMI borrelbekertje (telescopisch)	€ 10,00	Gedichtenbundel met CD van mevr. A. Steenstra	€ 7,00
VOMI schrijfmop met logo	€ 8,50		
VOMI pillendoosje	€ 2,50		
VOMI pennenset	€ 10,00		

Prijzen zijn per stuk en bij elke bestelling worden voor verzending de porto kosten berekend.

De artikelen zijn te verkrijgen in de VOMI stand of bij:

Sjef Franken, Spuistraat 1, 3114 CR Schiedam, tel 010-4736186 of 06-51580957.

Via @mail: sjef.franken@versatel.nl

Budgethouder: ING Rekeningnummer 61 31 844 ten name van VOMI Nederland/Fonds Sociale Zorg te Leiderdorp

Postzegels, gebruikt of ongebruikt, binnen of buitenland, alsmede telefoonkaarten en sigarenbandjes, bewaar ze en stuur ze naar: **J. Hoewelaken, Weerdestein 175, 6714 CN EDE, tel 0318 - 614557.**

De opbrengst komt volledig ten goede van het Fonds Sociale Zorg van VOMI Nederland

De 7 Erevelden in Indonesië

Menteng Pulo

Leuwigajah

Pandu

Kalibanteng

Candi

Ancol

Kembang Kuning